

Hamdi Bağcı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.11.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Hamdi Bağcı

Eserleri:

Adem Yalnızlığı

hepimiz bir Adem'iz dünyaya kovulmuş
her insanda bir Adem yalnızlığı
Her sokağına, her şehrine
yabancıyız
dünyanın
hoyrat eser rüzgarları

Hamdi Bağcı

Alabildiğine Güz Yaşıyoruz

Alabildiğine güz yaşıyoruz,
Yapraklar gecenin göğünde savruluyor,
Ey sevda kuşum, zamanın hazanı
Eylül kadar güzel değil artık,
İçimizde kanat çırpıyor, sessiz bir isyan gibi.

Sabahı olmayan geceler başladı;
İnsanlık artık karanlıkların esiri,
Şehir sessiz bir dev gibi yükseliyor
Göz gözü görmeyen sokaklarda;
Her adımda kayboluş için sanki
Kendi yalnızlığında savruluyor insan,
Her boş binada yankılanıyor kopuşun sesi,

Bitiş, tükeniş...
Yaratan'dan uzaklaşıyor ademoğlu
Şehrin beton duvarlarına çarpıyor günahları,
Alabildiğine kopuştur yaşanan
Bir fırtına gibi ama sessiz,
Her gölgeden, her kırık ışık yansımasından geçerek
Sahneliyor zaman bitişin gölge oyunlarını

Leylaklar artık kokmuyor,
Bülbüller ötmüyor;
Yiğitler analardan doğmuyor,
Kadınlar doğurmuyor artık;
Sokaklar boş, kaldırımlar çatlamış,

Ve biz, yalnızlığın sessiz ordusunun
Sessiz tanıkları,
Her adımda bir kayıp, her nefeste bir yara.
Ama yine de içimizde bir kıvılcım var:
Karanlığın ortasında bir direnç,
Beton ve gölgelerin arasında bir yankı,
Kopuşun ortasında hâlâ yaşamaya,
Hâlâ hissetmeye çalışan
Merhamet şarkılarıyız.

Hamdi Bağcı

Alem Nedir?

Alem öyle bir şeydir ki, alem alem içinde,
her alem döner kendi çevresinde
alem ki dokunmaz başka alemlere
Sanır bir tek kendi var, bu sonsuzluk aleminde...

Hamdi Bağcı

Anladım

Gülüyorsun...
Sanki İsrail usulca nefes alıyor,
dünya bir anlığına yerinden oynuyor.
Ben, sarp dağların kıyısında
sadece sana bakıyorum.

Sonbahar düşüyor sonra,
zaman yaprak yaprak eksiliyor.
Tutamadığımız elleri var onun,
okuyamadığım dizeler kadar uzak.

Rüzgârın bir yaprağı indirirken gösterdiği şefkati
ancak savrulurken öğrendim;
melankoliyle yan yana,
tutkunlukla omuz omuza...

Kıyametler koparken içimizde,
hazan ağır ağır işlerken tenimize,
kuşların özgür sevdaları
bir tılsım değil,
hafif bir hüznümüş meğer.

Kırmızı, sarı, kahverengi...
Sevdanın en özgür hâli
kaybolurken anladım:
Doyamadığımız aşkların
mayhoş izini arıyormuşuz hep.

Neydi tutkusu hezeyanımızın?
Neydi sırrı suskunluğumuzun?
Günler kopup gelirken
çocukluğumuzdan, gençliğimizden,
her şeyimizden
toprağın kahverengi kokusu
bir şey fısıldıyordu aslında.

Çağıldayan akarsular,
donup çözülen yapraklar,
kurbağa sesleri...
Hepsi bir asaletti,
kendimizi kaybettiğimiz yerde
yeniden hatırladım.

Eski zamanlardan kalmış bir koku şimdi her şey.
Panoramik bir hüznün dolaşıyor içimde.
Kim bilir keşfini giden zamanın?
Biz, sonbaharın arasında
en eski güzellikleri
kaybettiğimizde anladım.

Hamdi Bağcı

Arıyorum

Şehirde...

koştur koştur kayıp bir şair arıyorum,
bu şehirde bitmiş bir hiçliğin gölgesinde duruyor o.

İmgesi kaybolmuş;
Afrika'nın çöllerinde rüzgârlarla savrulmuş,
Bağdat'ın taş duvarlarında tarihle hapsolmuş,
Gazze'nin suskun sokaklarında fısıldayan acılarla kaybolmuş,
Şam'ın kadim taşları bile artık suskun;
ve ben hâlâ koştur koştur arıyorum
kaybolmuş şairi,
nefes nefese, adım adım,
Özlemlerin arasında bir köprü arar gibi.

Kimse Kerbela'ya ağıt yakmıyor artık,
kimse Buhara'dan kutsal bir ışık taşımıyor,
Belh'e uğrayan yollar sessiz,
unutulmuş bir yıldızın izinde,
ve kadim şehirler birbirine yalnızca hayallerle dokunuyor
Hepsi hissiz.

Ağlamaklı yürüyüşüm,
ahir zamanın yükünü hüznle taşıırken,
yürekler esir;
Her duvardan tarih yankılanıyor,
her nefeste kıtaların nefesi hissediliyor,
ve ben yalnızca bir şairin izini sürüyorum
yüce duyguların,
esir ruhların peşinde...

Afrika'yı kim düşünecek?
Asya'nın taş duvarlarından geçen rüzgârı,
Orta Doğu'nun yaslı sokaklarını,
Endülüs'te uzanan sessiz bağları?
Kim anlayacak?
bu kocaman duyguların esir yolculuğu,
ve manasında saklı yüce sessizliği,

Bin yıllık hikâyelerin arasında
ben hâlâ arıyorum,
koştur koştur,
bu şehirde kaybolmuş şairi,
her adımda geçmişin, geleceğin ve şimdinin
kıtalar arasında bir köprü kuran o gizemli ışığını...

Hamdi Bağcı

Aşk

Dudaklarını yakmıyorsa
Ve gözlerinin içini titretmiyorsa
Hangi kapıdan girilir kalbine?
Sen, hayatın en büyük yalanı,
En ağır sırrı değil misin aşk?

Zaman bir devrim meydanı gibi
Omuzlarımda sallanıyor.
Duvarlarına vuruyorum nefesimi,
Ama yankı yalnızca kayıp bir çığlık...
Anlıyorum artık:
Dünyanın günahı,
Bu yanışın ağırlığıymış.
Sebebi aşk...

Bir dağ gibi yükseliyorsun zihnimde,
Doğa gibi,
Ağaçların kök salışı gibi,
Suyun taşlara çarpıp berraklaştığı gibi.
Dağ yarıkları, falezler,
Yeşile kızıl karışmış baharlar
Sultanların sarayları gibi
Yerleşiyor aklıma, varlıkların
Her biri bir destan, bir tarih, bir çığlık.
Ceremesi aşk...

Ve sonra...
Zamanın bilinmez uçurumuna düşüyor adın.
Ansızın kayboluyorsun,
Rüzgârın yön değiştirmesi kadar sessiz,
Ama her kayboluşun
Beni daha da derin bir savaşın ortasına fırlatıyor.
Zifiri karanlığın umudu aşk...

Hamdi Bağcı

Aşk İçin

Ey sevgilim ait değiliz hiçbir yere
asi gönlümüz başına buyruk
bütün talimatların ötesinde
Bir başkaldırı sanki dünyaya
Aşk için...
aşk iin...

Hamdi Bağcı

Ay Işığım

Ay Işığım,
Tingir mingir yürüyüp giderken hayat
Melankolik bir yalnızlık yaşadığımız
Mutsuzluğumuza
Ve Ruhumuza esiveren
Yazamadığımız şiirlerimiz
Yaşayamadığımız çocukluğumuz
Ne kadar zor hayatta
Bir kartal gibi özgür
Gül gibi güzel ve mutlu
Hissetmek kendini

Dalgalanıp duruyor denizlerimiz
Vuruyor dalgaları eteklerimize

İnadına
Sen doğ
Sitemlerimizin
ve hüznümüzün
Şafağı
Ay Işığım

Hamdi Bağcı

Aynı

Zaman akıyor;
ömür, ömür üstüne ekleniyor,
taş taş üstüne yığılıyor,
toprak aynı, hava aynı, su aynı.

Yıllar geçiyor, insanlar bu âlemde savruluyor;
bulut aynı, yıldız aynı,
matemin içindeki o eski sevda aynı.

İnsan, her demi sanki ilk defa zuhur ediyormuş sanır aldanır tazeliğine;
belki idrak eder,
belki de beyhude yaşar;
yaşarken insan da insanlık da ağır ağır yaşlanıyor,
günah aynı, suç aynı,
körleşmiş gönül aynı.

Makineleşmiş insan suretleri;
önce zamanı "sistem" diye fabrikaya çevirmiş,
sonra ürettiğine bütünüyle esir düşmüş.
Hisler buhar olup uçmuş,
merhamet aradan çekilmiş,
soğumuş yüzler aynı.

Devinmiyor sanırsın günler, geceler;
su, aktığını anlar mı, hayat bir nehre benzer.
Belki farkında olmadan içinde ezildiğimiz
isyan aynı, zulüm aynı, zalim aynı.

Bir okul bahçesidir dünya;
geleni gideni, ardı ardına gelen nesilleri,
abileri, ablaları, anneleri, babaları
ve hiç değişmeyen savruluşlarıyla
handan geçen yolcu aynı.

Sor kendine:
Doğan güneş gerçekten yeni mi?
Dünyada yaşanacak yeni bir şey kaldı mı?
Aranan suallere cevap bulundu mu?

Hızla akıp geçiyor sanki
üzerinde yürüdüğümüz yollar;
özler aynı,
söylenen sözler aynı.

Hamdi Bağcı

Barış Kendinle

Zihniyet dediğin şey hava gibi su gibi olmuş
Soluduğumuz hava o,
İçtiğimiz su o
Neyin devrimini yapacaksın?

Havaya devrim yapmak
kim dedi bir ölümlünün işidir
Bu sırrı anla
Senin işin değil dünyaya dokunmak

Bırak bu dünyayı
bırak onların olsun bırak
cihanın yazı, kışı, baharı

Kendime git
Yeniden doğ,

Başın secdede
Yeniden kendini keşfet

Yeniden genç
Yeniden çocuk

Yeniden büyü
yeniden
sakince sus...

Barış kendinle
Barış şehirle

Hamdi Bağcı

Bazı Adamlar

Bazı adamlar görüyorum
Bazı adamlar...
Biliyorum hep onlar varlar
Ve sanki sorsan
hiç yok olmayacaklar

Biliyorum anlıyor beni kelimeler
Biliyorum anlıyor diyemediğimi
Sessiz heceler....

Hamdi Bağcı

Ben istedim diye böyle olmadı

Ben istedim diye böyle olmadı
İnanmazlar söylesem;
Bir sabah uyandığımda
Yerinden oynamıştı dünya,
Sessizce,
Ben fark etmeden...

Ne dağlasa yüreği şimdi?
O meçhul memleketin hasreti
Gecenin küllenmiş kuru gibi
Söndü içimde;
Biten ne varsa
Akıp gitti erguvan rüyalarla birlikte,
Ufkun ardına...

Sonra başka bir dünya kaldı geriye:
Yabancı sokaklar,
İsmi unutulmuş caddeler,
Ruhu olmayan beton duvarlar...
Ve insanın içine çöken
Uçurum sessizliği,
Sessiz yankılarıyla haykıran falezler...

Ararsan o eski günleri
Toz kokan akşamların ince hüznünü;
Bir serabın titrek ışığına benzer artık,
Uzanırsın,
Kayar avuçlarından,
Bir bilinmeze düşer...

Ve nihayet, kendi kendime
Yine fısıldıyorum aynı cümleyi:
Ben istedim diye böyle olmadı.

Hamdi Bağcı

Ben sana ezelde vurulmuşum

Dünya, güzelim...
Ben sana ezelde vurulmuşum;
ilk nefesimde bile
senin izini taşımışım.

Esen her rüzgârda
mahzun bir ses olur fısıltın,
içimde bir yerlere
yavaşça dokunur.

Nereye gitsem,
her güzelliğın ardında
sen belirirsin;
hayalimde ışığın,
gerçeğimde sıcaklığın...

Adın, kalbimde saklı bir şarkı gibi
usul usul yükselir,
başımı sevda dalgalarıyla sarar.

Ve bil ki güzelim...
Ben sana ezelde,
en derin yerimle vurulmuşum.

Hamdi Bağcı

Bir Hülyasın Sen

Akşamlarda sabahlarda
Ve ansızın gün ortasında
Başımı döndüren
Dümdüz ve uzun
Bir zaman gibi
Ya da tarih gibi
Titreyerek önümüzde duran
Bir hülyasın sen

Her yanımız bir ayrılığın acısı
Netameli bir sabahtır şimdi
Kimsenin anlamadığı

Hamdi Bağcı

Bir İnanç Halkasında

Bir inanç halkasında,
Kelâmullah için dönmek ister gönlüm;
“Lâ ilâhe illallah” nurunda
toplansın isterim hem aklım hem kalbim.
Seher vaktinde kalkıp, secdede erisin alnım,
dilim, sözüm, özüm;
adam denecek bir hâle ersin nihayet
boşa akmasın şu fânî ömrüm.

Ama bilirim; nefs-i emmâre diz çöktürmüş,
iradede pas, gönülde sis...
O dergâha varmak, bu yükle, bu uyku,
bu gevşek hâlde ne kadar müşkil,
ne kadar ağır bir biçareliktir, hissederim.
Dilim kirli, ruhum yorgun,
düşüncem günaha gerilmiş eski bir yay;
söz dökülse hebâ, hikmet kayıp,
kalpte marifet yalnızca ince bir sızı, silik bir pay.
Zavallı bir seyrânî gibi çökmüş kalmışım,
beklerim dünyanın eşiğinde;
öte yakaya uzanamayan,
aynı çemberde dönen,
gecenin gergefinde donuk bir ay gibiyim.

Namaz omza ağır bir taş gibi iner;
bedenim bile taşıyamaz kendi kendini.
Hallâc'ın “Enel Hak” diye yandığı o meydan,
ufkumda bir nâr-ı aşk;
benim için erişilmez, ne kadar uzak, ne kadar sır dolu...

Yine de bilirim; çiçeğin açışında Rahmân,
kuşun kanadında Rahîm'in izi;
hapşırın insanın küçük “Elhamdülillah”ında bile
merhametin ince nefesi gizlidir.
Bulutların yürüyüşünde,
rüzgârın sessiz seyr ü seferinde
Tevhîd'in çizgisi saklı,
kudretin satır satır yazılmış
hidayeti her bir zerrede okunur aslında.

Görseydim gözümle değil gönlümle,
Hakk'ı bulur, buldukça kendimi unuttur,
kendimden geçerdim belki.
“Allah” demek titretir dili;
insan tartar kendi derinliğini.
O, yalnızca dilde dolaşan bir lâf değil;
kalbin en karanlık mahzeninde,
ruhun en iç odasında tek bir “Hu” gibi inerdi.

Vay hâlîme, vaylar hâlîme;
korkarım bedenimi de, ruhumu da yakacak
nefsimin derinlere sakladığı

Oysa dilde hafif bir zikir,
gönülde derin bir sevgiyle yaşamak isterdim;
kimse görmese de Rabbin gördüğünü bilerek,
mütevazı bir gül gibi sessizce
kendi aslımı bulmak isterdim.

□ □

Bir tevbe halkasında,
kırık bir kalple durmak ister gönlüm;
"Estağfirullah" diyerek yıkansın isterim
hem aklım hem ömrüm.
Gecenin en koyu yerinde dökülsün içimden ne varsa,
gözyaşıyla silinsin yılların pası,
kirli sözüm, suskun özüm.

Her düşüşümde kapına sürünüp geldim Ya Rab;
"Bu son" dedim, yine ben oldum,
yine ben çiğnedim kendimi.
Her defasında aştım günah bendini,
yine nefsimin akışına bıraktım nehrimi.

www.Antoloji.Com - kültür ve sanat

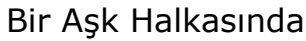
Anladım ki kul, kendi nefesine pusu kuran tek mahlûk;
kendi açtığı çukura düşüp
sonra göğe sitem eden.
İzini karanlık sokaklarda kaybeden garip bir yolcu;
taşını, duvarını, zindanını
kendi eliyle ören.

Ve tevbe...
Yaralı gönle rahmetten açılmış
en geniş pencere;
gecenin en ağır yerinde
usulca aralanan sır kapısı.
Kul "döndüm" deyince anlar ki,
aslında kapıya varan kendi değil;
kapıyı hiç kapatmadan bekleyen,
Rahmân'ın sonsuz merhamet nefesidir.

Bir anlık iç sızısı,
bazen bir ömürlük ibadet olur derler;
tevbenin kapısı işte o an aralanır,
kalpler titrer.
Sekîne iner; dilde "estağfirullah",
gönülde "dönmek istiyorum" diye inleyen
gizli bir sır belirir.
Anladım ki:
Tevbe, günahı inkâr etmek değil;
onu avuçlarının arasına alıp
Rabbin huzuruna bırakmaktır:
"Bu benim ayıbım Ya Rab;
ben yaptım, ben yandım,
ama Sen affetmezsen
ben hiç iyileşmem" demektir.

Bir tevbe halkasında oturup susmak isterim bazen;
kelâmı değil, mahcubiyeti konuşsun diye.
Gözlerimi yere indirip
yalnızca şunu fısıldamak isterim:
"Ben geldim Ya Rab, başka kapı bilmem."
Belki o zaman anlarsın ey nefis:
Dağları devirmek, kalabalıkları peşine takmak değil marifet;
bir secdede eriyip,
bir tek af cümlesine sığınabilmektir
gerçek şeref ve gerçek izzet.

Ve bilirim;
tevbe de bir halkadır inanç gibi;
önce başım döner, sonra kalbim durulur.
Döndükçe anlar insan:
Yürüdüğü yol tükenmez,
ama tevbe kapısı
hiç kapanmaz.

Gerçek aşk, tenin ısısında değil;
gecenin en sessiz yerinde
içini burkan hasrette saklıdır.
Bir ses beklemez,
bir mesaj, bir adım beklemez;
sadece kalbin derininde
"Bensiz olmaz" diyen bir nefes arar sahibini.
İlâhî aşk,
yeryüzünün bütün sevdalarını
bিরer gölgeye çeviren,
ama o gölgeleri de çöpe atmayan bir sırdır;
çünkü Hak, kulun insana yönelişini bile
bilene çevirir:

“Bak, seviyorsun; şimdi Sevgi’nin
asıl Kaynağını ara” diye
işaret eder sabırla.

Bir aşk halkasında oturup susmak isterim bazen;
onun, bunun, şunun hikâyesini değil,
kendi içimde büyüyen boşluğu dinlemek için.
Çünkü bilirim:
İnsan, en çok sevilme istediği yerden değil,
en hiçleştiği yerden Hakk’a yaklaşır.
Sevilmediğini sanarken,
aslında dünya sevgisinin
dar kalıplarına sığmadığını fark eder.
İşte o an,
kalbin ortasında bir pencere açılır:
Ne içeri giren bellidir, ne dışarı çıkan;
ama oradan esen rüzgârın adı
hep aynıdır: Aşk-ı İlâhî.

Şimdi anlıyorum:
Aşk halkasında dönmek,
yalnız bir elde yürümek,
bir gözde boğulmak değil;
bütün ellerden geçip,
bütün gözlerden çekilerek
sonunda bir tek Kapı’ya varmaktır hakikatte.
Ve insan,
en çok “Bensiz yaşayamam” dediğinin karşısında
yıkılıp yere düştüğünde öğrenirmiş şunu:
Allah’tan başka her şey
hiç kimseye tapılmayacak kadar fânî,
Ömür,
yalnız Allah’a âşık olunacak kadar
dertli, eksik ve muhtaç

Ve belki de bütün sevdalar,
seni oraya sürüklemek için yazılmış
seversin, yanarsın, yorulursun,
ama günün sonunda anlarsın:
Dünya seni
yalanlarla dolu yollardan sonra
yine aynı yere bırakır:
başını secdeye koyduğun
o yere.
Şavrul, kavrul, yan onda,
İşte o aşk...
Gerçek aşk...

Hamdi Bağcı

Bir şiir lazım bana

Yaşadıklarımı taşıyacak bir söz,
Gördüklerimi çağlara duyuracak bir nefes isterim.
Yorulan yüreğimin yükünü omuzlayacak,
Kırgınlığımı sükûnun içinden haykırarak
Bir şiir lazım bana.

Büyük lafları uzun cümlelere muhtaç bırakmayan,
Masumiyetini çocukluğundan alan;
Hiç kirletilmemiş,
Hiç yenilmemiş bir ruhun izini taşıyan...
Ağlasa da gülüşünden vazgeçmeyen,
Aldansa da sevgiyi elinden düşürmeyen,
Çiçeğin kokusunu, ağacın gölgesini,
Hayvanın bakışını, çocuğun gülüşünü
Kendine sır eden bir şiir.

Konuştığında fırtınalar koparan,
Sustukça dağlar devirecek kadar ağır;
Beş para etmez denilecek kadar mütevazı,
Ama yine de insan kalmanın şerefini taşıyan
Bir şiir lazım bana.

Derinliğini ovanın bin yıllık kuyularından,
Sessizliğini dağın karla örtülü zirvesinden alacak;
Hep serin,
Hep vakur,
Hep rüzgârın omuzlarına yüklediği bir haber gibi
İçimde esecek.
Görölmeyeni gösterecek,
Duyulmayı söyleyecek,
Bilinmeyi karanlığın içinden çekip çıkaracak.
Bir gülün zarafetini,
Bir dikenin acısını,
Bir kılıcın parıltısını,
Bir yüreğin çarpıntısını aynı mısrada taşıyacak
Bir şiir lazım bana.
Bir şiir ki...

Ben anlatmadan beni anlatsın.
Ben susarken çağlasın.
Ben düşsem bile
Sözüm ayakta kalsın.

Hamdi Bağcı

Cananıma...

Ah, cananım mısın sen,
senin gözlerin gizemli bir yolculuk sanki.
Zaman, aksini bozamıyor,
yollar sende hoş,
sendeyken hüznün kayboluyor.

Milletler, siyaset ve milyon yıllık savaşlar
ansızın siliniyor sanki
aksin yansıyınca dünyama.
Bir miladı olmalıydı
hicran veren bütün güzelliklerin;
ve gönlüme sen geldin,
ve bir özgürlüğün adı oldun,
sendeyken hüznün kayboluyor.

Yorgun meydanlarda yankılanan çığlıklar,
yıkık şehirler, susmuş sirenler,
bir an için susuyor içimde;
çünkü sen gülünce
dünya denen koca harita
yalnızca iki gözünün etrafında
toplanıyor sanki.

Kaderin paslı kilitlerini
bir tebessümünle açıyorsun,
zincirler düşüyor omuzlarımdan;
adımlarım hafifliyor,
yüzyıllardır esir kalan ruhuma
senin adınla bir bayram geliyor,
sendeyken hüznün kayboluyor.

Ciğerparem, sevgilim...
Ne çok yara var içimde,
ve ne tuhaf,
bir tek adın değince hepsine
sanki çocukluğum geri geliyor;
dizlerim kanamadan koştuğum
o eski günler gibi
kalbim yeniden inanıyor yaşama.

Ah cananım mısın sen?
Yoksa ömrümün gizli duası mısın bilmem?
Bildiğim tek şey şu:
dünya ne kadar karanlık olursa olsun
gözlerine her baktığımda
yeniden başlıyorum
ve sendeyken hüznün kayboluyor...
Ben yeniden yaşamaya başlıyorum.

Hamdi Bağcı

Çelimsiz Bir Serçe

Çelimsiz bir serçe
Değil mi ya...

Serçe
Nasıl seviyor hayatı
Ve sarı yaprakların arasında
Sarılıyor hayatın kendisine
Kendisinin özgürlüğüne

Sararmış yaprakların arasında
Ve yeşermiş hayatın
Soğuk betonun taş duvarın ve
Bir erik ağacının üzerinde
Sarılıyor küçük serçe hayata
Dokunamaz kimse ona
Kıpır kıpır yüreği
Sek sek sekerek yaşıyor hayatı
Küçük serçe...

Onda hayatın büyüklüğü
Onda dünyanın bütün yolları
Ve bütün özgürlük kavgaları onda
Manası rüzgârın, soğuşun
Baharın ve kışın yaşanmışlığıyla
Yazın kavruşudur zamanları parçalayıp geçen
Küçük serçe

Hamdi Bağcı

Çocuk

Bir gün yağan kar üşütmeyecek seni çocuk
Zaman eskitemeyecek ellerini
Gönlünde huzuru yaşayacaksın
Belki hep sevdiklerinle olacaksın
Bir gün seni üşütemeyecek dünya
Ey çocuk...

Hamdi Bağcı

Değmezler

Hep değmezler çıkıyor karşımıza
Hep değmezleri yaşıyoruz
Neden değmiyor duygularımız?
Ahir zamanda hiç bir insana...

Eylül biraz yeşildir aslında,
Biraz sarı biraz hüzün...
Ondan mıdır ey sevgili değmezliğimiz insanlara

Sonra nasıl olsa bırakıp gidecek
Eylül ayı gibi
Zaman da
Ansızın başlayan
Arabesk şarkıların hüznünü andıran
Yalnızlıklar kalmayacak mı bize?

Değmiyor sevgilim değmiyor
Değmezleri yaşıyoruz dünyada
Bir hiç
Kendimizi bitirdiğimiz kavgalar
Bir yalan
İnsanların insanlara bakışları

Anne yalan
Baba yalan
Yalan bütün duygular
Ömrünü veda ettiğin evlatlar yalan

Ve hiç bitmeyecek sananlar dünyayı
Kendinden geçenler
Kalp kıranlar
İncitenler çiçekleri
Görmeyenler sokak köpeklerini
Değmezler için sevgilim
Değmezler...

Hamdi Bağcı

Dünyaya...

insanlığın katilleri
mazluma ders veriyor

burası dünya

tuhaflığını
kendinden gizleyen bir yer

ve sen
hiçbir doğruya varmayan
bu yolculuğun
boşluğunda
yalnızca
akıyorsun

Hamdi Bağcı

Ellerinden Kayıp Gidecek Dünya

Hep ellerinden kayıp gidecek dünya
Sen
Colette'in L  a'si gibi
Ağlayacaksın
Kayıp zamana

Zenginlikleri dünyanın
Mayhoş
Olgunlaşmamış bir taflan gibi
Burkacak senin
Derinden kalbini

Hüzünlü bir yolculuktur dünya
Çok geçmeden anlayacaksın

Hamdi Bağcı

Eskimeyen Sevdadır Aşk

Aşk...
güneşli bir günde aniden düşen yağmur gibi,
ruhun zincirlerini kıran özgürlük gibi.

Aşk
yaşımın on yedisinde hep
Ağladığımda aklıma gelen,
gülünce aklıma düşen,
yılların harlamadığı,
zamanın silemediği...
Gönlümden hiç gitmeyen
Hüznün anavatanı sevda kuşum.

Onun adını fısıldarsın özgürlük diye,
onun adını yükseltirsin vatan diye:
Ana sen,
yar sen...

Zaman kusarken kinini
aklımdan geçen her düşünce sen...
Ve hep kaybolup dururken
bilinmez yolların kıyısında,
Şehrin, hengamesi,
sıkıntısı, hicranı, sararken beni
her defasında aklıma gelen aşk.

Sararan yaprakta,
öten kuşta,
kaçıp giden buğulu bakışta,
en eski şarkının hicran yarasında
asla solmayacak,
hiç eskimeyecek sevdadır aşk.

Hamdi Bağcı

Eşime, Dünyanın En İyi İnsanına

Şarkılarımı dinlerken
Anlıyorum
Senin dışında hiç kimse için
Artık söylemeyeceğim
Sadece seni dinliyorum
Seni dinleyeceğim

Belki de
Şarkı söylemek saygısızlık olur
Başka bir kapıda hayallerimize dokunmalıyız
Sadece sen ve ben
Hiçbir şeyle paylaşamam seni
Ölmeyi yeğlerim
Ayrılmaktansa gözlerinden

Sadece sen ve ben
Hiçbir şeyle paylaşamam
Düşüncesi bile yeter
Seni nasıl sevdiğimin
Hayır asla
Şarkı söyleyemem
Sadece sana
Sadece sen ve ben...

Hamdi Bağcı

Ey İnsan

Ey aklında binlerce sual taşıyan,
Her soruyu bir kapıya,
Her kapıyı Yaradan'a götüren yol bilen;
Zamanın cilvesinden değil,
İç âleminin ıssızlığından
Acısına sarılan yolcu...

Ey gönlü,
Her karanlığı kendi ışığıyla arayan;
Yandıkça pişen,
Piştikçe arayan,
Aradıkça daha çok yanan insan...

Ne sorular senin,
Ne yalnızlık senin,
Ne de acılar...
Hepsi bir nefeslik misafir,
Sende konaklayan,
Ve sen, bazen hiçbir anlamı olmayan
Ey insan...

Boşluk hissin,
Hak'tan gelen bir çağrıdır içten içe;
Hoşluk hissin,
Gizli bir rahmet gibi dokunur kalbine.
Kazandıkların, kaybettiklerinle sınanır;
Duyguların çarşıya düşer,
Ama bil ki hiçbir şey satılık değildir—
Sınanan yalnız gönüldür.

Yabancılığın,
Dünyaya değil,
Kendinedir aslında.
Kâinata baktıkça O'nu görürsün,
Kendine baktıkça hiçliğini...
Ve taşlara sabrı öğreten
Bir matlıkla yürürsün yeryüzünde.

Ey insan...
Nefesinle gece açılır,
Sükûnunla sabah doğar;
Her adımın bir sır taşır.
Kimi zaman varlıktan geçersin,
Kimi zaman yoklukta irfan bulursun.
Kudretinle aczin,
Nûrunla gölgen
Aynı tende secdeye varır.

Ve bilirsin ki:
Anlamı aramak da bir imtihandır,
Bulamamak da...
Zira bazen yol,

Yolcunun gönlünde açılır;
Bazen de gönül,
Yolun ta kendisidir.

Anlamsız sanırsın her şeyi;
Oysa bu yokluk hâli
Seni O'na en yakın getiren kapıdır.

Ve sen,
Yoklukta var olan,
Susarak söyleyen,
Düştükçe hakikate yaklaşan,
Ne anlamında ne anlamsızlığında tükenen—
Hak yolunun yolcusu olan
Ey insan...

Hamdi Bağcı

Ey Ruhum Söyle

Ey ruhum sen ne arıyorsun bana onu söyle
Birlikte arayalım, nerede istersen iste
Belki bulamayız ama
Sonbaharın sarı yaprakları da olsa kaderimiz olan
Ey ruhum,
Gördüklerimiz de yeter bize

İnsan en çok sevgiye muhtaçmış
Anlamıyor bunu başını okşarken annesi
Yaprakların dökülüştünü göremezmiş gözleri
Anlamazmış bebeğim yanında varken sevdikleri

Ve fakat hayat bir beton oysa
Ruhum, söyle sen neden kaçıyorsun
Ey yalın bir aşka tutulup kalan tarafım benim
Yalnızlık mı yaşayacağın buz gibi bir melankoli sabahında

Sus
Ne kadar sustun o kadar özgürsün
Özgürlüktür açılan en güzel kapın
Yorulmak ne demek
Sevdasız bir yalnızlıkta anlarsın

Ben öğrendim gecenin değil
İflah olmaz hüznün karanlığını
Zamansız elimi bıraktın ya zaman
Bilmem ben şimdi nasıl bir yere tutunacağım

Söyle çırpınıp duran gönlüm
Söyle ben seni nasıl susturacağım...

Hamdi Bağcı

Eylül'ün Şarkısı

Eylül ayıydı, yağmur yağıyordu sessizce,
Yollarda biriken sular, dökülüyordu özlemlerle ince ince.
En uygun zaman şiir için, gönül titrerken,
Melankolinin gölgesinde kalır her hece sessizce.

Anlayamadı, ya da anlamlandıramadı,
Dünyada ne varsa, bir boş, bir baş...
Kaybedilmiş bir hayat, yaprak gibi düşer her mevsim,
Sonbaharın hüznü sardı dört bir yanımı.

Hayat denilen bir heyuladır yolculuk,
Sevgisiz ve mecalsiz yüzlerin durduğu noktada,
Dermansız dertlerin gölgesinde titrek bir ışık,
Sonbahar üflerken hüznünü, dalga dalga yüze vurur Eylül.

Artık her gördüğünün, her durduğunun,
Her yürüdüğünün bir bedeli var,
Zaman şarkısını söylerken usulca,
Dinledim Eylül'ü, kalbinde derin bir sır vardı.

Biraz hüznün, biraz yalnızlık,
Her adımda, her nefeste, her hecede,
Hep çılgın bir hayalet gibi gezer
Ruhun derinliklerinde yankılanan bir ezgi Eylül...

Şararan yapraklarda,
Öten kuşlarda,
Kaçıp giden buğulu bakışlarda,
En eski sevda şarkılarında saklıdır,
Gizli bir bakıştır Eylül.

Hamdi Bağcı

Gecenin İçinde

I

Her gecede herkes yetecek kadar acı var
Dünyada fırtına, yürekte yangın,
Sorarım: niçin kavga, niçin hırçın?
Zamanın gölgesinde saklı kalan sır,
Her düşen yaprakla söner mi bu yar?

II

Gece içinden ihaneti haykırır,
Uzaklardan bir köpek sesi duyulur.
Yakınlaşır yalnızlık, nefes kadar yakın,
Karanlık, adım adım ruhuma iner.
Başımı kaldıramam; her taşın altında gölge,
Kaçacak yol yok, acıların ülkesi bu gece.

III

Her gece insanı kaybeder içinde,
Zamanı, günahları, serseri savruluşları.
Acımasız savaşların ortasında,
Varlık ve yokluk ince bir çizgide buluşur.
Ruhun derinliklerinde yankılanır her yara,
Sessiz bir matem, kaybolan bir masal.

IV

Gece yalnızdır, hayatın gerçeği,
Saldırgan bir gölge gibi durur önümde.
Anlam veremediğimiz sözler fısıldar,
Gecedden kurtulamayacağımız acılara dönüşür.
Her nefeste ürperir kalbim,
Her adımda büyür kayboluşun hızı.

V

Sararan yapraklarda,
Eski duvarların gölgelerinde,
Kaçıp giden buğulu bakışlarda,
En eski şarkının tınısında
Fısıldar sessizce:
"İşte buradayım,
İçimde kaybolanlar ve kalanlar,
Her zaman bir arada,
Hiç bitmeyecek bir gecenin içinde..."

VI

Ve gece, artık bir karakterdir:
Suskun, asi, hem dost hem düşman.
Her yıldız kayışında bir hikaye anlatır,
Her rüzgar estiğinde unutulmuş acılar canlanır.
İçinde barındırır ihanetin, yalnızlığın,
Sevdanın ve kaderin sessiz yankısını.

VII

Geceye baktım, onun gözlerinde

Zamanın ve mekânın ötesinde bir hüzün vardı.
Ve anladım:
Her karanlık, kendi ışığını taşır,
Her acı, bir şarkıya dönüşür,
Her yalnızlık, bir ruhun özgürlüğüne...

Hamdi Bağcı

Gördüm

Gördüm...
Bir daha hiç göremeyeceğimi
Sokakların sessizliğinde,
Koşturmacanın türküsünü dinlerken,
Kaybolmuş adımların arasında.
Anlamaya çalıştım
Anlamsızlığını güzel dünyanın;
Her gülüş bir kırık pencere,
Her gözyaşı asfaltın üzerinde yitip giden bir damla.

Yalvardım...
Yalvardım...
Yalvardım...
Acının hesabını bilmeden,
Parmak uçlarımda biriken fırtınalar,
Her nefeste bir kırık cam, her damlada bir yara.

Zaman su gibi aktı;
Metrolar, kaldırımlar, gölgeler...
Şehrin sonbaharı pencere önünde
Rüzgâr eski duvarlarda uğuldayarak

Belki tanırım dedim hakikati,
Belki bulurum hikmetin elini;
Ama ellerim boşlukta,
Zamanın paslı tellerinde ezilmiş bir gölge gibi
Bir yaprak, bir gölge, bir iz olarak savruldu
Baktım, bomboştu.

Parçalı nefeslerin arasında
Her izimde bir kayıp,
Her duruşumda bir bekleyiş;
Şehir gibi yalnız,
Gölge ve sessizlik arasında,
Her sessiz çığlıkla
Kendimi aradım.
Zaman eskidi,
Heyhat ben ise onu
İşim yok gibi başka
Hep gördüm...

Hamdi Bağcı

Gördüm Göreli

Bu fahişeyi niye gördüm rüyamda
Ne dedi bana
Ne fısıldadı kulaklarıma
Onlarsız yaşadığımızı sandığımız dünyada

Yaşadıklarımızı soylu bir fahişeden öğretti sanki hayat
Haykırıyorum oysa ben
Sesim çıkmıyor belki
Duymuyor insanlar ondan beni

Cinler duydu, onlar taburlarla geldiler yalnızlığıma
Haykır haykır şiir okudum
Dinlediler,
Sonra en yaşlısı ismi Cellut'muydu neydi
O okudu, ondan dinledim bilmediğim şiirleri

Konuşmam için yalvardım
Ama beni dinlemedi

O fahişeyi de orada da görmüştüm
İzliyordu oda beni
Anlatacakları vardı sanki
Anlatılamaz gerçekleri yaşıyordu
Her halinden belli

Belki o günden beri rüyalarımda yaşıyorum
Bir bomsa sesi hayatı anlatıyor bana
Ve ne davası kalmış
Ne sevdası
Cinleri gördü göreli

İnsan bir âlem,
Her insanın içinde bir âlem
Bir âlem her insanın dünyasında
Zaman her gün tuğlarıyla örmüş
Örüle örüle bir insana dönmüş
Hep kendi kendine konuşuyor
Doğruları bulmaya çalışıyor
Dinlemiyor insan insanı
Cinlerden gerçekleri dinledim dinleyeli

Ve sonunda aynı gizem
O fahişeyi ben niye rüyamda gördüm
Ne dedi bana
Ne fısıldadı kulaklarıma
Onlarsız yaşadığımızı sandığımız dünyada

Hamdi Bağcı

Görüyor musun sevgilim? .

Görüyor musun sevgilim?
Başlayınca kavgalar
Güneş küsüyor insanlara

Oynanırken politikayla
Kayboluyor vicdan
Ölüyor sanki zaman
ve içinde insanlarla...

Solgun bir yaprağı andırıyor
Denizlerde dalgalar
Yağmur bile kırıgın
dökülüyor toprağa...

Hamdi Bağcı

Gözlerinde kayboluyordum

O günleri hatırlıyorum.
Karanlık, kırılgan, yorucu zamanları.
Sonra bir anda sen belirliyorsun,
Ve hayat bir anda duruyor.

Gözlerin bana değince
Sesler kesiliyor,
Dünya bir anlığına
Kendini unutuyor.
Sanki kısılmış ışıklarıyla
Duran bir sahne...

Film bitmiş gibi.
Kahraman yok, kötülük yok,
Acı bile yok.
Sadece hafif bir ezgi,
Belki de duyup duymadığım bir şey.
Ama yine de hayat
O an bize doğru açılan bir şarkı gibi.

Zaman gözlerinde asılı kalıyor.
Ben de orada kalıyorum.

O yıllar tuhaftı.
Trenler gelip geçiyor,
Uçaklar göğe karışıyor,
Birileri ölüyordu...
Biz ise hep bir şeylerden korkuyorduk:
İnsandan, gelecekten,
Henüz yaşanmamış olanlardan.

Sokaklar hep sertti,
Bulvarlar griydi.
Arabesk bir fon müziği gibi
Ağrıyan bir şehir.
Şefkat vardı belki,
Ama gürültünün içinde kayboluyordu.

O günler bugüne hiç benzemezdi.
Baba konuşur, çocuk susardı.
Anneler sofrada söz almazdı.

Bizim dünya yamuktu biraz.
Biz de ona benzemezdik zaten.

Askerler geçerdi yollardan,
Hasret ağırdı.
İnsanlar birbirini özlerdi
Gerçekten.
Annem, babam,
Ve herkes...

Savaşlar olurdu,
Silahlar konuşurdu.
Sevda bile tam özgür değildi.
Ama sen bana bakınca
Ruhum ruhuna çarpardı.
Islak bir gecede
Aynı göğ'e bakıyor gibi...

Dünya yine donardı o anda.
Dururdu.
Ve ben,
O anın içine yerleşirdim.
O zamana...

Hamdi Bağcı

Haşıa

İllallah diyor dağ ile taşı
Anlamaz gönöl ne fayda
Başımızda ağır telaşı
Aldırmaz, bakmaz yarına
Ne getirecek sormaz haşıa

Laılaheillahlah de dilim
İflah olmaz bu gidiş halim
Akmaz gözden yaş neylim
Dünya bitmez sanır haşıa

Seher vakti kalkmazsın
El haramda dilim sen susmazsın
Bakar göz her şeye uslanmazsın
Cehennem sanki yakmaz haşıa

Her şeyi bilirim sanırsın
Derdini bilmez güler oynarsın
Zaman akar gider anlamazsın
Nefis sen hakikati neden anlamazsın
Sanırsın ölmeyecek haşıa...

Hamdi Bağcı

Hiç Anlamadım Politikacıları

Hiç anlamadım politikacıları
huzur getireceğiz diye
kavga ederler
yıkarlar insanları

Sadece düşmanları ile değil
dostları ile
hatta kendileri ile
ölümüne...
kavga ederler...

Hamdi Bağcı

Hüznün Şiiri

Hayatımız belki bir film değil;
ama yaşadığımız güzel günlerin
izleri yine bir yerlerde saklanıyor.

Heyhat...
Kaybolmuş gibi görünen o anlar bile
kalbimizin bir köşesinde hâlâ soluk bir ışık.
Vazgeçtiğimizi sandığımız günleri
yeniden düşünmek bile
bazen insana güç veren bir nefes oluyor.

Sevgiler,
merhametin ince dokunuşları,
sarıveren o sıcak duygular...
Hepsi bir hatıra belki,
ama hepsi yeniden doğmayı bekleyen
küçük birer kıvılcım aslında.

Dünya her yeni güneşiyle
bir parça hüznü getiriyor, evet;
ama aynı güneş
bir parça umut da serpiyor toprağa.

Elimizde bıkkınlık ve bezginlik olsa bile
ömür sermayesi tükenmiş değil;
yeniden filiz verecek yerleri
hâlâ içinde saklıyor insan.

Ve belki de en güzeli...
Sevda, yorulsa da
tamamen kaybolmuyor—
doğru anda, doğru nefeste
yeniden tat vermeyi biliyor.

Hamdi Bağcı

Hüzünlü Duygularım

Rüzgâr esiyor başımda,
Kâh kayboluyor bir gölge gibi,
Kâh çağın yangın yerinde savruluyor
Sert metal kanunlarının arasında.
Zaman bir oyuncak oluyor ellerimde,
Ezgi ezgi, fırtınanın içinde,
Her adımda bir yaprak gibi parçalanıyor.
Hüzünlü duygularım

Zemheri ile yarışıyor düşüncelerim,
Gölgeler gibi çörekleniyor
Buz tutmuş kafamın içinde,
Beyin duvarlarıma vuruyor
Her savruluşta biraz daha hafifliyorum,
Her çarpışta biraz daha eksiliyorum.
Sanki hep orada duruyor,
Bin yıllık isyanın pas tuttuğu
Bir Acem şarkısı gibi
Hüzünlü duygularım.

Hamdi Bağcı

Kahramanlar

"Sıradan insanlar kahraman olamaz"
diyordu

ama yalan söylüyordu

zaman ve tarih buna şahitti
oysa bütün kahramanlar hep sıradan insanlardı

Kahraman neden sıradan insanlardı?
neden düşünenler,
akıllılar
uzun boylular
ve iyi hatip olanlar değildi çocukluklarında?

insan yaşarken
bir anlamı olan hayat yaşamalıydı
ona göre

ama bilmiyordu o gerçeği
gerçekte kahraman
özel olan değil
özel yaşayan değil
sıradan olandı
öğrenecekti karşısında duran
hayat gerçekliğiyle

ve kahramanlık Allah'ın lütfu
bir anda yaşanan soylu bir
tarihi şiddetlice
yazıvermekti.

Kahraman doğmak,
olmazdı

annelerinin yüzleri buruşuk
babalarının ön dişleri düşmüş
sıradan suratlarıyla
ne boyları uzun
ne de çok akıllıydı onlar
Onlar kahramandı
Ansızın olmuşlar
ansızın tarih yazmışlardı...

Hamdi Bağcı

Kelimeler

Bazen ansızın kelimeler geliyor aklıma
Zamansız ve revan olduğumda çilesine zamanın
Ağtlar yakıyor aklıma gelen kelimeler

Ve heceler, hece hece anlamadığına söver
Ve geceler ve dedeler ve bebeler

Anlamlandıramadan dünyanın hengamesini
Bir var oluyor bir yok
Bir varmış yani bin yok
Bir an oluyor bin yıl
Bir yar oluyor bir yok

Anlamak ne mümkün
zamanın tekerlemesini
Teker teker hayat belirir
Bitirmişken zemherinin üşümesini

Ve durur işte o an güneşli bir sabah
Sabah var akşam yok
Anlıyor mu bilmem kendini kaybedişini?
Ve leşini ve keşini ve meşini

Anlamakmış o an durduğunda karşında
Milyon yolculuk halinde
Evrenin nefesini...

Hamdi Bağcı

Kelimelere ihtiyacım var

Belki taşların sabrında gizlidir o dil,
Belki bir kuşun kanadında,
Ya da geceyle konuşan bir ağacın gövdesinde.
Ben hâlâ seni arıyorum—
Bir rüzgârın kıvrımında,
Bir yıldızın sönmeden önceki parıltısında.

Söz yetmiyor,
Ses eksik,
Zaman bile suskun.
Ama içimde bir yankı var,
Adını bilmediğim bir çağrı,
Bir başka âlemin soluğu gibi.

Gözlerimle değil,
Ruhumla bakıyorum artık.
Ve her bakışta
Senin izini taşıyan bir kelime arıyorum.
Henüz söylenmemiş,
Henüz duyulmamış,
Ama varlığıyla beni tamamlayacak
O kadim dili...
Kelimeleri arıyorum.

Hamdi Bağcı

Kendimden Vazgeçtim

Artık suskunum konuşurken bile
Kendimden vazgeçtim
Kalbimde kırılmıyor bu vesile ile
Evet dostum
Rahat edebilirsin
Oturacağım dünyada sakince
Ben kendimden vazgeçtim...
Artık özgürüm
Şiir yazacağım
...

Hamdi Bağcı

Konya Destanı

Tuğrul Beyin atının heybetli yürüyüşüne bakıp
Çağrı Beye yol gösteren Harekan-i ve dahi Beyazıt-ı Bestami'ydi
Onların Malazgirt'ten Konya ovasına yolculuğunu başlatan...
Süleyman Şah mı şu sesini duyduğum yiğit kahraman?
Cengaver yiğitlerin elinden tutup Fırat'tan geçirerek
Çağları, ovaları, dağları birlikte aşan
ve Konya'yı yurt yapan Yesevi Sultan...

Taşların üzerine derin bir mana ile
Heybetli sultanımın emriyle
Sütun sütun işlenmiş medeniyet,
Şehri Alidir Konyam...

Camileri, hanları hamamları
Ve yolları imar eden irfan harmanında
Gönümü ilim ve hikmetle savuran...
Sadreddin Konevî'nin bilgeliğinde zaman
Medreselerinde öğrencidir senin Konyam.

Kaç evreni ve dahi kaç dünyayı aşıp bir ovanın düzüne gelen
Anadolu'yu nakış nakış vatan eyleyen
Görkemli Horasan şeyhlerine vatan olan Konyam.

Sevdasından Şems'inin heyecanında
Yaratılanı bırakıp Yaratan'a yürüyen
Ahir zamanın ışığı Celaledin Rumi'nin öz yurdu Konyam...

Haykırışı kulaklarıma geliyor Alâeddin'in, Keyhüsrev'in,
Kahraman ordusunu duyuyorum cenk meydanlarından,
Kılıçarslan'ın, serdengeçti yiğitlerin atları kişniyor.
Sultanım, atının herekesinden zaferler çıkarıyor;
Güneşli bir cenk meydanında,
Ruhumu eriten kılıç şakırtılarıyla kazınan yurttur Konyam.

Ve bir ilkyaz günü
Öküzlerin kağınlarıyla yazlık saraya gidiyor devletlüm Celaledin Karatay...
Biliyor açacak asırları, bir çınar olacak, bir vatan Konyam.

Surlardan ova engin bir denize benzer;
Meram bağlarının en derun hülyalar döndürür
Tambur sesleriyle nakış nakış
Rahmani sevdalarıyla başları.
Ve dahi mızrapların neşesinde
Coşkun akan ırmakların sesi duyuluyor...
Akar Meram Çayından yılların cumbalarında tarih
Hiç geçmemiş gibi zaman.

Sağ elim Semaya bakar, sol elim dünyaya...
Ey bize Anadolu'yu vatan yapan kudretli Konyam!

Medresesinde, evinde, mektebinde öğrettiğin hayâdır
Bir hayal gibi yürüyüşümüzün Meram'ında, dağlarında

Ve sonu görülmeyen başaklarında
Dört mevsim yaşanan kutsal davadır...

Tamburun, kudümün huzurun sesi;
Ney-in bir Mevlana olup çağları aşarak bize konuştuğu şehir Konyam.

HİÇ'e dönüşüyor dünya
Bir harman yerinde buğday kokusunda
Dağlarında, ovalarında
Benim vatanım Konyam...

Ve bilir gönlüm:
Konya'nın bağrına mühürlenene sır, yalnız tarihin değil
Ezelden ebede akan kaderin nefesidir.
Bu toprakta yükselen her dua, göğü yaran bir sancak gibi
Rahmet kapılarını titreten kutlu bir çağdır.

Ey şehir-i azamet, erenlerin rüknü, gönüllerin kıblesi,
Sultanların otağı, hikmetin en berrak şarabı...
Her adımında geçmiş çağların gölgesi değil,
Gelecek asırların da ayak sesi yankılanır.
Çünkü Konya, vakitle çevrili bir şehir değil;
Vakti kuşatan bir hakikat ırmağıdır.

Gör ki ey gönül, dünya HİÇ'e dönerken
Konya bâkî bir nefes olur.
Mevlana'nın çağları yaran sesinde,
Şems'in göğedeğen ateşinde,
Konevî'nin ilmini taşıyan rüzgârında
İnsanın Hakk'a yürüyüşünde bayram olur
Sırların en ağır olanını taşır ova.

Bir gün dağlar çözülür, gök yarılr, zaman susar da
Yeryüzü yeniden kelâm ararsa,
İlk yankılanan nida bu şehrin semasından doğacaktır.
Çünkü Konya, kurulan her medeniyetin son sığınağı
Başlangıçların ebedî menzili olacaktır.

Ve ben... bir yolcuyum yalnızca;
Bu toprağın nefesi dudaklarımda saklı,
Bu şehrin kaderi kalbimin en derun yerinde...
Her adımımın gölgesinde bir Horasan yeli yürür;
Her nefesimde bir dervişin duası gizlidir.

Ey kudretli Konyam,
Sana bakan göz hakikatin eşiğinde durur;
Sana dokunan gönül zamanın ateşinden geçer;
Seni duyan kalp ilahi bir nefesle titrer.
Çünkü sen, toprağa yazılmış bir şehir değil,
Ruh'a işlenmiş bir sır, rahmetle yoğrulmuş bir destansın.

Ve bilinsin ki:

Benim Konyam, gök kubbe altında kurulan bütün medeniyetlerin
En sarsılmaz otağıdır.
Dağlarında yankılanan ezan ilk günkü kudretiyle arşa çıkar;
Ovalarında savrulan buğday, rahmetin bereketi olur.
Ben susarım, zaman durur, rüzgâr göğe eğilir;
Ney acıyla değil, aşkla inler...

Ve ilahi bir sükûnet içinde Konya yeniden doğar:
Gök kapılarının açıldığı, yeryüzünün o kutlu menzili gibi.

Ey şehir-i azamet, ey şehir-i sır,
Ey gönlümün sığınağı...
Sana yazılan son söz, başlayan yeni destandır Konyam.

Hamdi Bağcı

Nasıl Anlatacağım

Bırak diyor bana kahrı,
Oysa onun beni bırakmadığını
nasıl anlatacağım,

Her gün gergef gergef
işlenen çilenin soğuk yüzünü
Nasıl anlatacağım sana çocuk

Yıllar eskitirken ciğerlerimi
Bir erken ölümle
karanlığa bürünüverecekken gözlerim
İçimde sevgisini yaşattığım
nazenin bir gülün
Benden vazgeçişini nasıl anlatacağım

Her sarıldığıın umudun
yok oluşu sarmışken zamanı
Ve elinden kayıveren
mercan rengi duyguların
Hicranını nasıl anlatacağım

Ah çocuk bırak eskitsin
geçip gitsin dünyadan
Heyelanı sarıversin nefessiz koyan
Ve için için ağlatan
Zelil ağrıların
Yıktığı bir çınar gibi
Hikmeti arayan ve aradıkça bulamayan
Yaklaştığını zannettikçe uzaklaşan
efsunu nasıl anlatacağım

Bir hülya duygular serkeş
Dünya bir rüya imiş
Çırpındıkça hıçkırığının sesi
Çıglıkları kapatan
Kayboluşun usulca gözlerden
nefessiz ve umutsuz
bırakıp gidişini nasıl anlatacağım

Kahrı dünyaya bırakıp
gitmenin adıymış huzur
Anladığımı sana nasıl anlatacağım!

Hamdi Bağcı

Nasıl Kayboldu O Yıllar?

Nasıl kayboldu o demler,
efsûnuna eremeden zamanın?
Soyunu, sopunu da alıp
hangi yazgının seherinde
çekildi sultanlar sahneden?

Nedir bu, hicrânıyla kavrulduğumuz
talîh-i bî-rahmet,
baht-ı kem, devrân-ı nâ-ehven?..

Artık güvercin uçmaz feleğin kubbesinde,
atmacalar sürer hükmünü
rüzgârın bile dili değişmiş.
Sinan'ın nefesi sâkin,
Gazâlî'nin kelâmı sessiz,
Buhârî'nin izi perdelenmiş,
Muhyiddin Arabî'nin derinliği
göllere sinmiş bir sır gibi
âlemden çekilmiş...

Fetihlerin görkemini tahayyül bile edemedik;
bir sabah, ansızın
sükûtun ardına gizlenip
terk ettiler meydânı.
Sadakati hilkatten gelen atlarıyla
yenilmez soyun o askerleri
âdeta vakit tamam dercesine
zamandan süzülüp gitti.

Ve biz, kaybın küfüne bulanmış gönüllerimizle
dünyadan el çekip giderken
acırlar mı hâlimize?
Kim sorar kaybolan bir çağın feryâdını?..

Belki yalnızca bir tamburun
hüznü hikmetle yoğuran sesi
yeniden çarpar taş duvarlara;
cumbalı evlerin gölgeli avlularında
sarayların mahzun şehirlerinde
bir eski şarkı
son kez dolaşır rüzgârla...

Hamdi Bağcı

Niye Yalnızım?

Bunu soruyor herkes,
belki de aynı yerden acıyor insanlığın içi.
Ya Rab...
Bu yalnızlığı bana hangi rüzgâr getirdi?
Neden bu kadar yapayalnızım?

Sonbaharın sararmış yapraklarında yalnızım,
baharın bin renkli kırlarında da...
Kuşların bir eşi var,
arıların, kelebeklerin bile bir gölgesi...
Ben insanım.
Ben niye yalnızım?

Adem'in Havva'sı kaybolmuş bu çağın sisli yollarında,
Kimse kimseyi duymuyor, kayıp sözler dolaşır diller arasında.
Ses var ama anlam yok, gönül yok artık bakışlarda,
Her insan kendi sesinin içinde, kendi suskunluğunda.

Konuşsan yük olursun bir omzun taşımadığı yerlere,
Sussan eksilirsin, dökülürsün kendi derin çöllere.
Boğazında düğümlenir söyleyemediğin her cümle,
Kalbinde ince bir sızı, hiç sönmeyen bir kor gibi gizlice.

Ve biz —
Savrulur dururuz zamanın hoyrat rüzgârında,
Bir boşluk büyür içimizde, bir boşluk çöker dışımızda.
Kendi suretini arayan yolcularız bu karanlık çağda,
Ne tamam, ne eksik... sadece kaybolmuş bir dua halinde hayatta.

Bir acı var ki — kaderin taşlarından süzülüp gelmiş gibi,
Bir sızı var ki — insanın en kadim yalnızlığından doğmuş sanki.
Zaman, bizi kendi rüzgârında hoyratça savuruyor;
Her adım, kırılmış bir çağın yankısını taşıyor içimizde.

Bilmiyorum...
Bu hüznün hangi asırdan sarktı gönlüme?
Hangi sessiz gecenin küflü kapısından sızdı kelimelerime?
Hangi unutulmuş duanın artığında kaldı üzerimde?

Ben insanım...
Kendi ateşini kendi gölgesinde taşıyan bir yolcu,
Kendi sesini kendi sessizliğinde boğan bir kulum.
Ve soruyorum ey varlığın sırlarla örtülü yüzü:
Ben neden böyle dipsiz kuyuların içinde yapayalnızım.

Hamdi Bağcı

Ölüler Geziyor Aramızda

Ölüler geziyor aramızda
Konuşuyorum,
Ölülerle konuşuyorum
Yaşam bitmiş, toprak kurumuş
İçimizi karartan zaman mı?
Ahir zaman mı?

Yaşım 12 değil
Artık İsmet Özelin şiirlerini anlıyorum
Ve gözlerinden zamanı
Ezilişi,
Yok oluşu
Ve dünyanın yalan olduğunu
Anlıyorum

Beton olmuş yollar, toprak kaybolmuş
Yağmur bitmiş su kaybolmuş
Öğrendiğimiz onca evrenin bilmecelerine
Uzaya, Neptün'e, platona
Ve uzaya insanlığın kurduğu üstlere inat
Ölülerle konuşuyorum
Her tarafım ölü dolu
Korkuyorum

Artık insanlar her şeyi biliyorlar
Bekliden anlamadıkları gerçekleri bundandır
Kahverengi bir bulut oluyor zaman
ekranlardan yansıyor insanlara
Değerli olanı atıp geçiyor çöpe
Ve dostluğu
Ve insanlığı
Ve gözyaşını
Ve aşkı
Atıp geçiyor plastik çöplere
Ne soyut artık zaman
ne de somut bir muhabbeti kalmış
Ölü hayvanlar, taşlar, ağaçlar,
Güller
Ve insanlar
Ve ben onlarla konuşuyorum
Hep ölü
Ölülerle konuşuyorum
Korkuyorum

Hamdi Bağcı

Önemsizliğe Dair

Ne şehir önemser,
Ne yağmur anne
Rüzgar eser,
Mesela bir kuş yuva yapar
Dalgalar kumları döver
Sakince
Zaman akar gider
İnsan ölse bile...

Hamdi Bağcı

Özlediğim Zaman

Ah, özlediğim zaman...
Hatıramda yeniden canlan.
Bırak dilim sussun bu defa,
gönlüme bak—söz orada.

Ya da daha iyisi, ey nar çiçeğim,
sen konuş... ben sessizce dinleyeyim.

Hayat yeniden fesleğen koksun,
toprak toprağa değsin,
içimde derin bir sızı aksın.

Ve ben—
senin içinde
yavaşça kaybolup gideyim.

Hamdi Bağcı

Özlüyorum

Bir sızıyla başladı her şey;
adını bilmediğim,
nereden geldiğini soramadığım
ince bir acı...
sanki kalbimin kuytusuna
yıllar önce bırakılmış
unutuşun solgun bir emaneti.

Ama ben bilmiyordum:
Her sızı,
içte filizlenen bir ışığın
ilk işaretiymiş aslında—
karanlığı yaran
gizli bir şafak gibi.

Ve bir gün,
ömrümün kıyısından
masal tozu taşıyan bir rüzgâr esti.
Beynimi titreten o derin duygu
bu kez kalbimi ısıttı;
ruhumun sönmüş yerlerinden
ince pınarlar akıttı yeniden.

Savruk duyguların
soluksuz fırtınasında kaybolduğumu sanırdım;
meğer her yaşanan,
önüme ateş böcekleri dizer gibi
yolumu çoktan işaretlemiş.

Ve ben...
evet, hâlâ özlüyordum,
ama bu kez özlem bir yaradan değil,
içimde yanan
yeni bir yürüyüşün kıvılcımındandı.

Bir anı çıkageldi sonra;
yılların arasından sıyrılıp gelen
titrek bir görüntü:
kırmızı belediye otobüsleri—
yorgun insanlar,
ama yüzlerinde yorgunluktan çok
eve dönenlerin huzuru.
Bir zamanlar kaybettiğimi sandığım şehir,
meğer içimde hiç kaybolmamış.
Ben özlüyorsam demek ki;
şehir hâlâ benim dilimde
yarım kalmış bir dua gibi...

Sonra bir başka sahne:
Stadyum çığlık çığlığa...
Kalabalık bir dalga olur,
bir avuç insanın neşesi

bütün bir göğey yayılır.
Gol atılır,
bayraklar rüzgârı yarışır,
insan, insana sevinç olur.
Ve ben o anlarda öğrendim:
coşku da bir mirastır
ve insan
yitirdiğini sandığı her coşkuyu
bir gün yeniden bulur.

Bir çocuk yürürdü içimde—
korkak,
ürkək,
sessiz...
ama şimdi biliyorum:
O çocuk,
gölgelerinin içinden geçip
büyüyecek, kocaman olacak.
Korkmayacak.

Şehirli kızlar geçerdi sokaklardan;
etekleri rüzgârı üzerlerine almış,
gülüşleri ışığa karışmış.
Güzellikleri bir masal değildi,
bir hatırlayıştı:
Dünya hâlâ güzel olabilir diye
kalbe fısıldayan bir sır.

Delikanlılar sevda türküleri söylerdi—
yalnızlık nağmelerle değil,
bir yüreğin cesaretiyle.
Aşklar tarihe yazılırdı
kırılmadan, eksilmeden,
geleceğe mektup bırakan kelimelerle.

Ve ben...
koca bir ömrün
küçük kıvılcımlarını izleye izleye
şunu öğrendim:

İnsan, kaybettiğini sandığı ne varsa
aslında içinde taşır.
Kayıp şehirler,
kayıp günler,
kayıp aşklar...
hepsi bir gün
doğru bir ışığın altında
yeniden 'var'laşır.

Çünkü hayat,
her şeye rağmen,
usulca yeniden doğmayı bilir.

Küllerin içinden çıkan
ince bir gül tomurcuğu gibi.

Ve ben...
artık yalnız özlemiyorum.
Artık bekliyorum.
Artık çağırıyorum.
Artık biliyorum ki
her özleyiş,
her sızı,
her kırık anı
bir destanın başlangıcıdır.

Ve bu destan
bizim içimizde yazılıyor hâlâ:
ışıkla,
umutla,
insanla,
ve eksilmeyen sevdıyla...

Hamdi Bağcı

Perileri Bir Kız Çocuğu Uyandırabilir

Bir gece perileri şarkılarıyla uyandırmak
Ancak bir kız çocuğunun marifetidir
Uyuyan taştan cinlerin arasında şarkı söyleyerek
Perileri taş olmaktan kurtarmak
Başka kime marifet olarak verilebilir

Masumiyetin ve saf sevginin
Tahmin edilemez gücüdür bu
Efsunlu yolculuklarla dünyayı kurtarmak
Bir deniz kabuğundan şarkılar söyleyerek
Kocaman denizlerin sonu gelmez dehlizlerinde yüzmek
Bir kız çocuğunun marifetidir

Köpekler böyle bir masumiyeti sırtında taşır
Yollarda bembeyaz nurlar belirir
Yol gösterir kız çocuğuna
Derin ve hiçbir zaman bir insanın uğramadığı dağlarda
Gezerken kız çocuğu
Perilerin dansına eşlik eder ve
Deniz kabuğu ile söylenen şarkılarda dans eder dünya

Okyanusların tabanlarında var olan şehirleri
Görür kız çocuğu
Orada binlerce yıldır yaşayan
Ve bir ahtapota benzeyen cinler
Masallar anlatır kız çocuğuna
Balıklar korur onu,
Foklar ve martılar ona eşlik eder yolculuklarında
Perilere şarkılar söylemek
Ancak bir kız çocuğunun marifetidir
Ve erişemez başka hiçbir ölümlü ona...

Hamdi Bağcı

Sanki hiç yokmuş gibi

Savruluyorsun çelimsiz rüzgârlarda,
sanki hiç yokmuş gibi.
Sonbaharın ortasında yürüyorum;
mazim aklımda mı, gönlümde mi, gözümde mi?
Görüyorum...
ama seçemiyorum.
Arıyorum...
ama bulamıyorum;
sanki hiç yokmuş gibi.

Şiirlerin arasında arıyorum seni,
bir güz yaprağının solgun yüzünde,
kızıl bir Ekim akşamının vakur sessizliğinde.
Gözyaşları üşütmezdi oysa;
peki ben niye titriyorum?
Neden susuyor dilim?
Niye, ey sevgilim...
neden?
Hiç yokmuş gibi...

Ah, meğer yalanmış yıllar,
kırık bir aynadan bakmışız bütün anlara.
Şimdi bütün zamanları,
bütün izleri,
bütün içimde kalanları
usulca affediyorum.

Hayatın uzun yolunu düşününce
masivada kimse kalmıyor,
hiç kimse yokmuş gibi...

Bir hüzzam şarkı çalıyor uzaklardan;
bu ses nereden geliyor?
İçimizde kırılmış bir camdan mı sızıyor?
Dinliyorum,
ama duyamıyorum.
Ve nihayet fark ediyorum ki:

Sanki hiç yokmuş gibi...

Hamdi Bağcı

Savaşın Kadınına Ağıt

Dudakların kıpırdamasın
ey Esma sus
sevdiğini söyleme
Gök yüzünden bombalar düşerken
Halep'e...

Ortadoğu'nun bebekleri ölüyor
Savaşın onurlu kadını
utanmadan dünya izlerken
Esma
dudakların kıpırdamasın
ne olur
sen hüznünü söyleme

Gökyüzünde şimşekler şakırken
bir ısıklıkla ölüm bütün şehirleri
yakıp geçiyor şimdi
Esma
dudakların kıpırdamasın
sus sen acını söyleme

Renkler birbirine girerken
hüznün ve vahşetin acımasızca
bir tablo gibi karşımızda durduğu
Suriye'nin hüznü kadını
insanlık ölüyor
tarifsiz acıları izlerken

ey Esma sus
sen sevdiğini söyleme...

Hamdi Bağcı

Sen

Sen benim aradığım yerlerde değilsin
Geçtiğim yollarda değilsin
Başım yokluğunda yıllara eğilir
Sen yollardan geçersin
Yıllar senle değil...

Yaşım 15
Kocaman dünyada her şey sensin
Ama sen benim değilsin

Yine sonbahar
Yine motorin kokusu
Yine taş bulvarlar,
beton evler,
Sensiz bir şehirde ömür
kim söyleyecek bana nasıl yaşanır
sanki yokluğun derin
acımasız bir nehir...

Vurup duruyor beni duvarlara
Ben hayallerine dalıyorum

Hatırlıyorum
Sanki Süleyman Şah Konya'yı yeni fethetmiş
Yabancıyız buralara
Ama dünyalar kuruyorum
Bakıp düz ovaya
Seni hatırlıyorum

Hayallerimde hatırlıyorum
Daha gitmemiş akıncılar Balkanlara
Geçilmemiş Tuna, alınmamış Mora
Bir dünyadan bir dünyaya
İşte oralarda bir yerde at koşturan bir yiğidim ben
ve sen her yerde silinmez bir sevda gibi aklımda

Ansızın çağın karmaşasına düşüyor yolum
Taşranın İlgin kömürü kokan yıllarında
Hayallerimde dünyalar
Dünyalarda bir Anka kuşu gibi sen

Ama yolum uğramıyor yoluna
Benim içimde yananla
Sızım sızım yürek yangınıyla
Geziyorum aşkının uçurumlarında

yolum senin yolun değil
Beyhude bekliyorum
sevda değilsin sen
Gelemeyeceksin biliyorum

Hamdi Bağcı

Sen Diye Biri

Sen diye biri
Ben diye birisinin olmadığı günden beri
Sen diye birisi de yok artık
Biliyor musun?

Ben ve senin
Ansızın
yok olmaklığımızın alegorik
Öyküsünü
anlatıyor bütün çocuklar

Şehir senden
ve benden bahsediyor
Yok olmuşluğumuzu
Yani ismimizi hatırlıyor

Hamdi Bağcı

Sen Yağıyorsun Geceye

Sen yağıyorsun geceye,
Gündüze
Ve gönle

O iflah olmaz iyi yüreğin var ya
İşte o değıştirecek
Dünyayı

Hadi gül, ciğer parem
Boş ver şimdi ağlamayı

Hamdi Bağcı

Seni

Seni sonunda aradım
Biliyorum sesini duymasam
Çıldıracaktım

Hayalin merhamet gibi
Sararken yüreğimi
Yapayalnız
buz gibi sokaklarda
Dokunsalar ağlayacaktım

Hamdi Bağcı

Sorun Değil

Yorgunluk mesele değil aslında;
kırk dördünde bir adamın
ömrüyle yüzleşmesi kendiliğinden olur.
Yaşlanmışlığım da değil mesele,
gülümsememin dünyanın serencamına
hâlâ çocukça, hâlâ heyecanla tutulması gibi
Tutkularım sorun değil.

Kışın gelişine hüzünlenmem,
İlkbaharın çekip gidişine içlerimem
Aradığım yolları bulamamam,
bulduğum yollardan gidememem
hakikatin sancılı yolculuğunda
bilmediğim mevsimler yaşarken
bitişlerine aldırmamam da sorun değil.

İnsanların dönüp dönüp
"Bir aynaya bak" diye
öğüt vermesi bile değil mesele —
zaten her şeyin bitişini görüyoruz
en çıplak, en kirli hâlimizle izlerken dünyayı.
Kokmuş bedenimiz, yorgun ruhumuz,
hıçkırın benliğimizle ağlayamayışımız...
Yok oluşumuz bile artık sorun değil.

Çünkü yangın sönmüyor dünya üzerinde;
yağmur yetmiyor acının pasını silmeye.
Dualarımızın nefesi kısa,
ateşe yaklaşan bir gölgenin
titreyen duası kadar çaresiz.
Akıyoruz ıstırabın karanlığına,
insanlığın bitiş bile ağır gelmiyor artık.

Bir Sesin İçindeki Sessizlik

Ve bazen anlıyorum dostum:
İnsanın yarası da, merhemi de
kendi içindedir.
Kimse görmese de
ruhun en kuytu odalarında
bir ses dolaşır —
kendi kendine konuşan bir yalnızlık
ve kendi gölgesini büyüten bir karanlık.

Gökyüzü sanki
dünya kadar yorgun omuzlarımla akrabaymış gibi;
bulutlar, sızımı taşıyan eski dostlar.
Ve ben biliyorum:
İnsan büyüdükçe
yüreğinin ağırlığını saklamayı öğreniyor,
gülüşünün ardına gizlediği

koca bir kıyameti sessizce taşıyor.

Belki de hakikat şudur:
Yol kayboldu diye yürümekten vazgeçilmez,
yürek üşüdü diye ateş sönmez;
küller bile bazen yeniden parlar
unutulmuş bir ah'ın içine düşen kıvılcımla.
Ve insan,
insanı yaralayan karanlıktan
yine insana tutunarak çıkabilir
kendi içindeki en derin uçurumdan.

Ama ben aynaya bakıyorum
Ayna kirli; kirin içinde ben varım,
benim içimde sen
senin içindeyse koca bir coğrafyanın kaybedişliği
yıllardır kapatılmayan bir defter gibi.

Manasını kaybetmiş
anların gergefinde asılı duran hayata bakarken
Yıkımlar bile büyütüyor yaramı.
Kıyamet bile...
Sorun değil.

Hamdi Bağcı

Suriyeli Bebeğe

Acımadılar Suriyeli Bebeğe
Fransızlara acıyanlar
acımadı annesinden yeni doğmuş
Suriyeli garip
hüzünlü
insan evladına...
İnsan olmak başkaymış
anladım Avrupa başka...

Hamdi Bağcı

Süleyman ve Belkıs

Efsunlu bir zamanı fısıldar her sonbahar bana;
Hazreti Süleyman'ın,
dünyanın bir daha duyamayacağı sazlarla
Belkıs'a söylediği şarkılar gelir kulağıma—
Her yüzyılda bir kez...
Ve ben yine yaşarım bunu.

Süleyman, o şarkılarla aşık etmişti
Dünyada güzelliğın onla şekillendiği
Saba Melikesi Belkıs'ı;
dağların burçlarına benzeyen
görmekli duvarlar örmüştü aşkına.
Bin bir rengin birbirine karıştığı
bir sonbahar öğlesinde
uçacakmış gibi duran dağların arasında
yaşandı o masal.

Binlerce tınının bir musikiye,
bir musikinin bir tek aşk sözüne dönüştüğü
o büyölü vakitte
söyleniyordu Belkıs'a o sazlar,
o tamburlar, o teller...
Ve insanın başını döndüren,
dünyaya ağır gelen bir güzellik akıyordu gökten.

Camdan yolları olan şehrin sultanı Belkıs...
Sular, camların altında tek katmanlı bir sır gibi akardı;
mozaikler, her biri ayrı bir hülya,
ayrı bir sevda taşırdı renginde.
Suların üzerinde yürüyen narin bir varlık gibi
başka bir âlemden gelmişti Belkıs,
ve şehir onun adımlarıyla yeniden şekillenirdi.

Belki de Süleyman'ı aşka düşüren
o narin yürüyüşüydü
camdan yolların üzerinde...
Kim bilir?
Cinler ve insanlar hayranlıkla izlerdi
Süleyman'ı mı daha çok,
yoksa Belkıs'ı mı?

Söylenen şarkılar mı güzeldi,
yoksa o şarkıların sebebi mi?
Belki de dünya, milyon yıldır
öyle bir sesi tekrar duymadı.
Aşkın acısını, sızısını, zevkini, görkemini
bir arada taşıyan bir şarkıydı o.
Bütün şarkılar bugün hâlâ
onu aramak için söylenir.

Süleyman'ın mızrabı dokunmadan
teller kendiliğinden inlerdi;

davullar vurulmadan çalardı;
binlerce nefes aynı anda
ilahi bir frekansta birleşirdi.
O gün duyduğumuz ses
dünyaya ait değildi—
başka bir âlemde geliyordu.

Ve ben...
Ben de oradaydım.
Ne Asaf'tım, ne devlet adamı;
ne köleydim, ne savaşçı.
Kimse beni görmedi,
ama ben iki gözle onları seyrettim,
iki kulakla o musikiyi duydum.

Yıllar, çağlar geçti...
O gün hiç geçmedi.

Hamdi Bağcı

Süleyman ve Belkıs'ın Destanı

I – Sonbaharın Açtığı Kapı

Her sonbahar, göğün en eski defterlerinden bir sayfa sessizce yere iner;
rüzgârın avuçlarında sararan yaprakların arasından çağların kaybolmuş nefesi
içimin en uzak dehlizlerine sızar.
Ve ben bilirim:
Bu nefes yılların değil,
insanoğlunun unuttuğu ilk sabahın
ışığa karışmış hatırasıdır.
Süleyman'ın Belkıs'a söylediği
o kadim ezginin, zamanın çölünde kaybolmamış
son parıltısıdır.
Dünya durur; rüzgâr susar; gölgeler nefesini tutar.
Ben ise o sessizliğin içindeki ince ışık yolundan
yeniden—ve her sonbaharda yeniden—
ezelden kalmış o çağrıya doğru geçerim.
Çünkü böyle olmalıdır; sanki bu yürüyüş
ruhuma yazılmış kadim bir emirdir.

II – Süleyman'ın Sarayı

Bir ışık doğar önümde—
dağların bile kıyamet günü çözemeyeceği
ilahî bir sır gibi yükselir.
Ve ben Süleyman'ın sarayına varırım.
Her sonbaharın öğle üstünde
aynı günü, aynı anı, aynı nuru görürüm;
ve size şimdi bu görkemli anın öyküsünü anlatacağım.
Belki masal sanırsınız;
ama ben bilirim ki bu masal değil, hakikatin en berrak aynasıdır.
Ben o sevdanın hülyasında yaşamaya mahkûmum.
Süleyman'ın sarayının burçları dağlardan uzundur;
sur taşlarında cinlerin duası titreşir,
kubbelerinde meleklerin secdesi saklıdır.
Rüzgâr avlularında adımlarını hafifletir.
Zaman bu sarayda yürümeyi unutmuştur;
güneş bile ışığını
mermerlere yumuşatarak serper.
Ve sarayın gölgesinden Belkıs çıkar—
Saba Melikesi, yeryüzüne ancak uğramış bir ışık gibi.
Bakışı göğün rengini değiştirir,
adımı nefesleri susturur,
varlığı âlemleri bir anlık secdeye çağırır.

III – Cam Yolların Sessizliği

Cam yollar uzanır önünde—
suların göğsüne yazılmış bir ayet gibi parlaktır.
Altlarında suskun bir nehir akar;

çağları aşmış bir bilgenin susması kadar derin,
bir mürşidin nefessiz tefekkürü kadar ağır.
Belkıs bu yollar üzerinde yürüdüğünde
güneş duraklar, zaman adımlarını unuttur;
cinler, insanlar, melekler
aynı anda susar.
Ve fısıltılar yükselir:
"Bu yürüyüşü güzelleştiren ezgiler midir
yoksa ezgilerin yaratılış sebebi mi?"

IV – Süleyman'ın Kozmik Nefesiyle Doğan Musiki

Ve söz bu noktaya dayandığında, dostum,
artık sıradan kelimelerin ateşi sönük kalır.
Çünkü anlatacağım şey, zamanın derin çukurlarında yankılanan,
kader levhalarının gölgeleri arasında dolaşan,
göklerin sır defterine yazılı o büyük musikidir:
Süleyman'ın tek parçaymış gibi görünen
fakat aslında yaratılışın bütün seslerini
tek bir nefeste toplayıp kudrete teslim eden
o ilahi senfonisi.

O gün, yeryüzüne yayılan bütün çalgılar—
telleri ateşten, gövdeleri sestten, nefesleri rüzgârdan yaratılmış
o eski, o kadim, o unutulmuş enstrümanlar—
sanki Süleyman'ın Belkıs'a sunduğu eserin kıvılcımıyla
ilk kez toprağa düşmüştü.

Gitar, bağlama, davul, tambur, ney, flüt...
ve yalnızca eski uygarlıkların hafızasında
bir gölge, bir rüya olarak kalmış çalgılar,
çöl rüzgârlarının taşıdığı sesler,
dağ vadilerinin gizlediği tınılar,
okyanusların geceleri duyduğu hayalet melodiler...
Hepsi, o gün Süleyman'ın sazında
tek bir kader çizgisi gibi birleşmişti.

Süleyman'ın önündeki saz,
ne tam gitara benziyordu ne uda,
ne tamburun geleneğine boyun eğiyordu ne kemanın inceliğine.
Sanki insanlığın tüm müzik hafızası,
göğün derinliklerinden sökülmüş bir nur halkasında
tekrar şekil bulmuştu.

Ve Süleyman parmaklarını onun tellerine deşirdiği anda—
teller kırılacak gibi oluyor ama kırılmıyor,
kan akacak gibi oluyor ama akmıyor,
ses yükseliyor gibi oluyor ama gerçekte
Rabbin nefesi o sesi göklere taşıyordu.

O an doğan titreşim,

evrenin daha önce hiç duymadığı bir dildi.
Yalnızca kulakla değil;
kalbin katmanları, ruhun vadileri,
insanın gizli ve en uçurumlu yerleriyle anlaşılan bir dildi bu.

Ve işte o anda,
görünmez ellerden binlerce çalgı yükseldi.
Kimisi meleklerin gölge kanatlarından,
kimisi rüzgârın taşıdığı zamansız seslerden,
kimisi dağların bin yıllık uykusundan uyanan çınlamalardan gelmişti.

Her biri kendi lisanında konuşuyor,
kendi hakikatini fısıldıyor,
her ses bir diğerine değdikçe çoğalıyor,
çoğaldıkça kudret buluyor,
ve nihayet, yaratılışın ilk sabahında duyulmuş olabilecek
o muazzam harmoni
yeniden yeryüzüne iniyordu.

O gün Süleyman'ın Belkıs'a armağan ettiği konser,
müziğin sınıflarına sığmıyordu:
Mistikti, arabeskti, rabbanîydi;
aynı anda popun nabzını tutuyor,
cazın özgürlüğünde dolaşüyor,
Latin ateşinde parlıyor,
Hint'in sessiz İlâhi ritüellerine,
Çin'in matematiksel zerafetlerine,
Japon melodilerinin kristal berraklığına uzanıyordu.

Her kültürün, her zamanın, her medeniyetin sesi
o gün Süleyman'ın parmaklarının arasından
ışık damlaları gibi dökülmüştü.

Ve o sesi duyan hiçbir kul,
bir daha başka bir sesle teskin olamadı.
Çünkü o musiki, kelimenin gücünü aşan,
zamanı bile diz çöktüren bir kudrete sahipti.
Zaman bile onu taklit etmeye cesaret edemedi.

İşte böyle doğdu
Süleyman ile Belkıs'ın aşkı.
Bu aşk, bir sesin içinden yükseldi;
bir ritmin içinde serpildi;
bir senfoninin kollarında ruh buldu.

Bu musiki yalnız kulağı sarsmıyordu;
insanın hiçbir dile dökemediği
en derin, en kuytu, en mahrem noktalarına değiyordu.
Gönlün en karanlık odaları,
sinir uçlarının en sessiz köşeleri,
ruhun en çetin dağ geçitleri
bir anda ışığa kavuşuyordu.

Ve dostum, bil ki:
Hiçbir şair, hiçbir dil,
hiçbir kadim destan yazıcısı
o günü tüm ihtişamıyla anlatamaz.
Çünkü o gün musikinin kendisi bir peygamber gibi konuşmuş,
şiir bile onun karşısında susmuştu.

O ses binlerce enstrümanı kendine katmış,
bu birleşim senfoniye dönüşmüş,
senfoni coşkuya,
coşku sanatların en azamisine,
sanat da Rabbin kudretli nefesine bürünmüştü.

V – Binlerce Yıldır Aranan Ses

Belki de dünya ilk dönmeye başladığından beri
böyle bir ses duymamıştır.
Bugün Doğu'nun, Batı'nın, Kuzey'in, Güney'in
bütün melodileri
o günü arar.
Her biri o büyük senfoninin
yeryüzüne düşmüş bir kırıntısıdır.
Her biri o tanının gölgesine hasrettir.

Ve bugün ne söylenirse söylenilsin—
ilahiler, şarkılar, türküler, ağıtlar, ninniler—
hepsi aynı yere döner:

O sesi arıyorlar.
O aşkı arıyorlar.
O ilahi vecdi, o teslimiyeti,
o kudretli nefesi arıyorlar.

Belki bu tını kulak için değil,
ruhun kapılarını açmak içindir.
Bugün çalınan her mızrap,
vurulan her davul,
nefeslenen her ney
o kadim sesin gölgesine
yalvarırcasına yaklaşır.
Çünkü o ses bu dünyanın ışığından değil,
başka bir âlemin nurundan doğmuştur.

VI – Mızrabın Sırrı

Bir gece sarayın en yüksek burcunda
bütün cinler toplandı.
Sesleri yoktu—gölgeydiler;

ama gölge, ışığın sırlarını saklayan
en eski dildir bu dünyada.
Birbirlerine eğilip şöyle dediler:
"İnsan bilmez, melek söylemez,
taş taşıyamaz, su saklayamaz—
ama biz biliriz:
O ses bir gün dönecek."
Fısıltı rüzgâra karıştı,
dağlara çarptı;
dağlar bile ürperdi.
Denizlerin dehlizlerinde kayboldu;
denizler kabardı.
Dünya bu gerçeği anlatmaya güç yetiremedi;
sükût etti.
Çünkü hakikat bazen sesle değil,
sükûtla iner.

O anı gören herkes bir tek soruyu fısıldar:
"Bu ses kime ait?"
Gök cevap vermez,
yer susmayı seçer;
çünkü bu ses göğe de yere de ait değildir.
Başka bir âlemde meşk edilmektedir.

VII – Belkıs'ın Aynasındaki Dünya

Belkıs'ın sarayında kırılmaz bir ayna vardı—
çünkü yansıttığı şey dünya değil,
gerçeğin ta kendisidir.
Belkıs aynaya baktığında
yalnız kendi yüzünü değil,
kralları, kavimleri, şairleri, aşıkları,
doğmamış çocukları bile
aynı anda parıldarken görür.
Ve Süleyman'ın yüzü aynada belirdiğinde
işte o anda anlar:
Süleyman da kendisidir;
zira aşk zamanları yan yana getirmez—
bütün zamanı tek bir nefese toplar.

VIII – Dağların Altındaki Hikâye

Süleyman'ın ülkesi, görünenle sınırlı değildi;
dağların altında başka bir âlem uzanırdı:
ışığın toprağa dönüşmediği,
suyun ateşi söndürmediği,
zamanın hem ileri hem geri aktığı
gizli bir dünya.
Belkıs'ın bir adımı
bu âlemin kapısını aralamaya yeterdi.

Süleyman ise
bu dünyanın dillerini bilir,
dağların damarlarına mührünü işlerdi.
Belkıs'ın gelişiyle başlayıp
Süleyman'ın nefesiyle tamamlanan
bir hikâye saklıydı orada;
ama bu hikâye
kâinata yazılırdı, insana değil.

X – Söz ile Nefes Arasında

Süleyman ile Belkıs
aynı sessizliğin kıyısında durdu.
Ne konuştular ne sordular;
çünkü bazen—der arifler—
“Söz susar, nefes konuşur.”
Belkıs'ın kalbi
yavaşça Süleyman'a yöneliyordu;
bu yöneliş bir sevdanın değil,
yıldızın göğe dönüşünün sessizliği idi.
Gök kabul eder, yıldız teslim olur.
Süleyman yılların yükünü bırakıp
Belkıs'ın tek nefesini dinliyordu—
bir nefes ki
bir ömrün bütün hikâyesini taşıyordu.

XI – Geri Dönen Işık

Bir gece gök yarıldı;
ama yıldız düşmedi, yağmur inmedi.
Sadece bir ışık döndü—
sessiz, ince, fakat âlemleri dolduran.
Süleyman göğe baktı ve anladı:
Bu ışık
Belkıs'ın gözlerinde başlayan
o kutsal parıltıydı.
Yıllar onu saklamıştı;
ama ışık sönünce kaybolmaz—
kaybolduğunda bile
geri dönmek için yol arar.

XII – Sonbaharın Son Çağrısı

Sonbaharın ilk yaprağı toprağa düştüğü an
o sesi yeniden duydum.
Kapı yeniden aralandı,
rüzgâr yeniden içimden geçti.
Ve anladım ki:
Sonbahar bir mevsim değil;

Süleyman'ın Belkıs'a söylediği
o ilahi melodinin
dünyaya her yıl geri dönüşüdür.
Ağaçlar bunun için sararır,
gök bunun için ağırlaşır,
rüzgâr bunun için fısıldar.
Sonbahar bir çağrıdır.

XIII – Tanıklığın Sırrı

Ve ben...
Ne Asaf'tım ne vezir,
ne bir tahtın gölgesine adım atmış bir kul.
Bir yolcu, belki bir hiçtim;
ama oradaydım.
Ruhum oradaydı.
Duydum, gördüm, titredim.

XIV – Geriye Kalan Yalnız Arayıştır

Yıllar geçti; şehirler sustu; krallar göçtü.
Dünya kabuğunu bin kez değiştirdi.
Ama ben hâlâ o günü ararım.
Sonbahar geldi mi
rüzgârın nefesindeki kadim çağrıyı dinlerim.
Yaprakların düşüşünde
o ezgiyi yeniden duymaya çalışırım.
Çünkü onu bir kez duyan
bir daha unutamaz.
Ben de unutamadım.

Hamdi Bağcı

Şehir Vurgun Yiyor

Ansızın çıkıyor karanlıklar sokak başlarından;
Her köşe başında bir vurgun,
Her adımda bir eksilme...
Bu kadar yarayı hangi şehir taşır omuzlarında?
Gün ortasında bile
Yalın bir sıkıntı çörekleniyor havaya.
Şehir...
Her defasında vurgun yiyor.

Cam gökdelenler gölge düşürüyor altlarına,
Gölgelerde kayboluyor insanlık
Çürümüş sözlerle,
Yüreklərini çalıyorlar birbirlerinden.
Kokuyor yollar, kelimeler, yüzler, ağızlar...
Merhameti unutmuş duygular geziyor her yerde,
Vurgunun asi müsebbipleri
Kendilerinin güzel olduğunu söylüyorlar utanmadan—
Oysa çirkinlikleri sokaklara çoktan sinmiş.
Şehir mahzun ve mahpus...
Vurgun yiyor;

Şafak ne kadar hızlı düşüyorsa içimize
İnsanlık da o hızla tükeniyor.
Her yer uzak artık,
Her yer yabancı en temiz sevda kelimelerine.

Her kırık adımda,
Her kayıp insanda,
Her çürüyen sözde...
Gün ortasında güneşin tadı yok—
Ne sıcaklık kalmış ne umut kırpıntısı.
Şehir vurgun yiyor;

Hamdi Bağcı

Şehre Kar Yağıyor

Yaprakları çoktan dökülmüş ağaçların arasından
Kopuyor kıyametin sessiz çığlığı;
İnsan, insana silah doğrulturken
Bir garip huzurla şehre kar yağıyor...

Yer yarılmış sanki,
Dünya her nefeste biraz daha sallanıyor.
Ey yar...
Ben kendi içimin fırtınasında savruluyorum,
Ve yine usulca şehre kar yağıyor...

Gözlerim, melankolinin koynunda saklı
Bir eski zaman şiirini arıyor.
Lapa lapa düşen her kar tanesinde
Bir anı, bir sızı büyüyor içimde.
Pencerenin buğusuna başımı yaslıyorum;
Dışarıda ağır ağır şehre kar yağıyor...

Otuz beş yılın yükü omuzlarımda,
Aynalara erken çökmüş aklımda
Zaman akıp gidiyor, ben sadece bakıyorum.
Ve kar—
Her düşüşünde kalbime dokunuyor.

Şehre kar yağıyor...
Ve ben sessizce ağlıyorum.

Hamdi Bağcı

Şehrin İnsanı

Şiir, usul bir sızı gibi
ruhunun derinliklerine akar...
Düşünmeyi, anlamayı, insan olmanın
o ince sızısını
yavaşça işler iç dünyana.

Yanlışla "dur" demeyi,
gerekirse kudret sahiplerine bile inanmamayı,
hakikati söyleme cesaretini
damarlarına fısıldar şiir;
belki de bu yüzden kaçar hüzünden, aşktan
yıllanmış kalpler...

Oysa şehrin insanı,
yigitlik yükünü taşıyacak takatte değildir çoğu zaman;
paçavraya dönmüş ruhunu
ve zamansız dağılan karakterini
toparlamak gelmez elinden.

Nefsine yenildiği her savaşın ardından
bırakıp gitmek yerine
sığınır kaçışlara;
şiirin ağır sükûta değil
gülüşlerin hafifliğine meyleder.

Öfkeler geçince
umursamaz olur ölümü bile;
gülüşlerin gölgesinde
kendini sonsuz sanır insan—
hep yaşayacakmış gibi...

Artık hiçbir ölüm dokunmaz ona;
ölümün hep başkalarına uğradığını sanır
şehrin kaypak, düşünmeyi çoktan terk etmiş yüzleri.

Yaşamak fikrini kutsar;
yükselme arzusunu,
para denen serabın tatlı vaadini...
Hayatın ritmi, böyle uyuşturur kalbini.

Ve böylece...
ölümü düşünmek,
yanlışla ses yükseltmek—
çoktan çıkar payına düşen işlerden.

Hamdi Bağcı

Şehrin Yağmuru

Şehir...

Çingiraklı bir yılan gibi sessizce sürünür,
Zehrini damlatır yüreğime, gizli ve derin.
Sokaklar kışkırtır, taşlar fısıldar,
Her köşe bir sır, her gölge bir hikâye taşır.

II

Ben, arınmış bir derviş gibi,
Hülyalarımın ötesine süzülürüm.
Benliğim uzaklaşır şehirden,
Sanki tüm dünyadan kaçar,
Her adımda yalnızlığın melodisini duyarım,
Her nefeste zamanın gölgesini taşıyım.

III

Nisan yağmurları düşer şehre ağır ağır,
Damlar kaldırımlara çarparken yankılanır.
Her damla bir anıyı hatırlatır,
Her su birikintisi geçmişin gölgesini taşır.
Gözlerimle görürüm eski hayalleri,
Kulaklarımda fısıldar unutulmuş şarkıları.

IV

Şehir artık bir canlıdır, nefes alır,
Her taşında, her gölgesinde yalnızlık.
Yağmur onun şarkısını söyler,
Rüzgâr onun sırlarını taşır,
Ve ben, bu karanlık labirentte
Kendi içime doğru yol alırım,
Şehir asi bir gölge gibi süzülür.

V

Her köşe, her sokak bir sınavdır,
Her damla bir hatırlatmadır:
Ve ben, şehrin kalbinde,
Yağmurla yıkanmış ve gölgelerle sarılmış,
Sonsuz bir yolculuğun içindeyim.
Şehir, yağmur ve yalnızlık bir bütün,
Ruhumun derinliklerinde yankılanır,
Her adım bir destan, her nefes bir şiir olur.
Şehre nisan yağmurları yağıyordur.

Hamdi Bağcı

Şimdi Şiir Yaz

Şiir yaz diyor bana
karşıma çıkan her cümle
Her sokak, her mahalle
Şiir oluyor her esişi rüzgârın

Her vuruşunda ansızın anılar gönlüme
Bir acı oluyor zaman
Ve anlıyorum
Tek varıdatım Hüzün
Sarmalıyor benliğimi
Şiir oluyor akıyor aklımda tanıdıklarım
Ve tanıyamadıklarım
Gittiğim yerler
Mermer sütunlar
Narin,
taşla işlenmiş dünyalar

Muvaffakiyetim yok artık benim
Cansız bir kelebek gibi
Gününü tamamlamış
Ve yokluğa sığınmış
dar bir ömürdür sanki her şey

Ve beni el âleme rezil eden
Suallerin esiri
Yüzüm gülmüyor
Bir ben biliyorum içimdekileri
Kimsenin bilmediği
Bin yıl farkı olan bugünlerle
Ruhumun derinliklerindeki savurgan
Alaycı gülümsemeleri
Şimdi diyor,
alemler bana
Şimdi şiir yaz...

Hamdi Bağcı

Şükür

Şükür...

Yer şükür, gök şükür,
açılmış eller semâya, mahcup bir kalp, eğilmiş bir boyun;
dilin ucunda titreyen o ince niyazda
her nefes, her hece, her sızı
aynı kelâma dökülür: şükür.

Benlik, içten içe secdeye kapanmış,
aldanışını nefesine bitsin diye yakarır sessizce;
gizli bir tövbe, derin bir iç çekiş
karışır gecenin en ıssız yerine.
Akar gözlerden ince ırmaklar, büyür seller,
her damlasında ayrı bir itiraf,
her damlasında "af" diye yalvaran bir sır,
ve her çağlayışta yine şükür, yeniden şükür.

Yüce dağlar küçülür o huzurun karşısında,
zerre parçalanır, küre olur, yine O'nun emrinde döner durur;
yerde olan, gökte olan, gizli olan, âşikâr olan ne varsa
kendi lisanınca tesbih eder, istiğfar eder, hamd ü senâya durur.
Her varlık, kendi hâlince der ki:
"Mevlâm, Sen varsın, biz yoklukla mukayyediz;
varlığımıza da yokluğumuza da
gaybımızda da şâhid olduğuna da şükür."

Çile çile bükülür omuzlara dünya,
imtihan imtihan üstüne yazılır her zerreye;
insan her devirde aynı yanılgıyla
yenilir hevesine, hırsına, kendi gölgesine.
Bir köşede sakallı bir pir oturmuş, dinler sessizce
diyar diyar dolaşmış bir dervişin iç yangınını;
o da döner cihana, çığlık çığlığa fısıldar aslında:
"Hayata, muhabbete, ekmeğe, nefese,
gelen her mihnete, giden her nimete şükür..."

Akar gözlerinden yaşlar,
sığınır Rabbe titreye titreye, naçar;
kalabalığın ortasında yalnız kalmaktansa
kalabalıktan kaçıp yalnızlığına sığınır,
orda bulur asıl çarşığı, asıl pazarı.
Dertte şükür, kederde şükür;
velhâsıl bedende şükür, ruhta şükür...

Ve bir gün anlar insan:
Elden her şey alınsa bile,
Rabbe şükredecek mecali varsa
kaybetti sandığı her şey
dönüp gelir hayatını zenginleştirir
Velhasıl Rabbe hesapsız şükür.

Hamdi Bağcı

Ülkücü'ye Saygıyla

Uzun yıllar hapishanede yatmış bir serseriymiş
İnanmış inandığına
Yar sever gibi sevmiş inandıklarını, vatani
Bağlanmış kalmış oralarda
Hayat bilmez, ölüm bilmez, hastalık bilmez acı bilmez
Eski kuşak bir devrimci
Bir Anadolu genci

60 yaşında bile hala 17 yaşında
17 yaşının keskin inançlarında
Vay hele vay
Nasıl sevdalanmış bir bağlamaya,
Neşet Ertaş Bozdağ'ına
Dağların yücesi sanki
Türkmen bir çocuk
İhanet etmez, hainlik yapmaz
Ne insanlar çıkmış karşısına
Lakin o milliyet bilmiş
Millet bilmiş sevdalarını
Bir ömrünü vakfetmiş

Nevşehir'den geçiyorlarmış
Oturmuşlar Fatih okumuşlar
Dumanlı dağların sevdasında kaybolmuşlar
Ne amansız yalanlarmış aslında söylenenler
Fark edememişler
Yetişen her çocuk onlar gibi olsun istemişler
Yapılacak bir şey yok diyor
Politika bilmiyormuş
Siyasetle yolu hiç kesişmiyor
Kocaman insanların karşısında hiç baş eğmiyormuş

Bağlanmış kalmış
Hasretini çektiği anasının babasının ötesinde
Vatanına hasredilmiş bir ömrü tercih etmiş
Pervasız ve cesur bir yiğit
Konya'da eğlenmişler biraz
Oturmuşlar bir sade kahve içmişler dostlarıyla
Yalanların savurduğu insanları konuşmuşlar
Ankara ah Ankara
Kaç numara olurduk olsaydık oralarda
Ve bir numarası yok demiş birisi hayatın
Neyi kaldı canım yılgın atlar gibi savruluşların

Ve şimdi hayat
Ey kara gözüm
Güven vermiyor
Baba yiğitler öldü mü ne?
Teslim olmuşlar sanki her biri
Her biri geçmiş gitmiş yılların gergefinde

Hamdi Bağcı

Üzgünüm Andriana

Bütün savaş mağduru kadınlara...

Moravia yazmıştı seni
güzelliğın suç olduğu
körpe kadın

Ey Andriana bu şiiri de
ben sana yazacağım
ve belki sen hiç okuyamayacaksın

Zaten okuyamazsın sen
bedenin satılık
ruhun tutsaktır

belki Roma'da
belki İstanbul'da
çaresizliğin
Savaşın acımasızlığı
Nasıl da bir sermayeye
çevirir güzel bedenleri

Sevilmeye layık
gözlerin nasıl eskir sokaklarda
Ellerin,
Hani güzelliğının resmedildiğı
Narin ve güzel ellerin
nasıl hoyratça sivrulur
kokuşmuş otel odalarında

Aslında kurşunlar
en fazla senin katilindir
ve sen anneliğı terk ederken
bomba seslerinin arasında
iğfal edilen insanlıktır

Ben
üzgünüm Andriana
sana kandırılmamışlıktan
ve yalan olmayandan başka
verecek bir şeyim yok
biliyorum
para etmiyor bunlar da...

Affet bizi savaşın tutsak kadını
Affet bizi Andriana...

Hamdi Bağcı

Vazgeçilen Sevdaların Destanı

I. Unutuşun Kapıları

Bir zaman vardı ki,
sevdalarımız omuz omuza yürürdü bizimle.
Dar sokakların duvarlarında yankılanan
mahcup bir gençliğin kalp atışlarıydı o günler.
Gecelerin kar altında tutulmuş elleri,
ısınmak için değil,
bir ömrü paylaşmak içindi.
Çeşmelerin soğuk suyu yüzümüze çarpınca
hayatın tadını daha iyi bilirdik.
Kimse farkında değildi ama
biz, henüz kaybetmemiştik birbirimizi.

Sonra ansızın değişti dünya.
Bilinmez bir çağ başladı üzerimize.
Bir sabah kalktık;
dünya başka bir yüzle baktı gözlerimize.
Kim bilir?
Belki biz değiştik,
belki gökyüzü.

Ve böylece,
sevdalarımızdan ilk kez o gün vazgeçtik.

II. Zamanın Darbesi

Zaman geçti üstümüzden, bir ordu gibi.
Geri çekilmedi, merhamet etmedi,
bizim kadar genç ve toy olduğumuzu bilmedi.
Asimetrik savaşların içine düştük bilmeden,
çağın vurduğu yerden savrulduk.
Melankolilerin sessiz esirleri olduk
farkına bile varmadan.

Bir gerçek tokat gibi çarptı yüzümüze:
Dünya acımasızdı.
Ve her sabah yeni bir umut
bir kez daha öldü bizimle.

III. Yollarda Yitenler

Hangi sevdaya tutunacaktık şimdi?
Hangi umut bağlayacaktı bizi hayata?
Kırık bir omuz gibiydi ruhumuz;
ne yaslanacak güç bulurduk,
ne düşmeye cesaret.

Beton duvarların içinden yükselen

kâbuslu geceler sardı etrafımızı.
Gördük ki,
bizim olan ne varsa
mazinin derin kuyularında kalmıştı.

Oysa vaktiyle,
kuru ekinlerin arasında esen sam yelinin
bize anlattığı bir ömür vardı.
Söğüt ağaçlarının hışırtısında
yalnızlığımızı unutturduk.
Bir ela gözün mavi karanlığında
kendimizi bulurduk.

Sonra çağın acıları başladı,
ve masumiyetimizle birlikte
bütün sevdalarımız kayboldu.

IV. Hatıraların Gölgesinde

Bizim sevgililerimiz vardı.
Elini tuttuğumuzda içimizi titreten,
bir kelimesiyle geceyi sabaha çeviren.
Şimdi düşünüyorum da,
biz mi kandık dünyanın yalanına
yoksa dünya mı kandırdı bizi
bir bilmecenin içinden?

Ne ara koparıldık kendimizden?
Ne ara değmezliğini yaşamaya
razı olduk günlerin?

Şimdi,
bilinçsizce tanıklık ediyoruz dünyanın acılarına.
Hüzünler geçiyor gözlerimizin önünden
bir filmin siyah beyaz kareleri gibi.

Ve biz,
hiçbirini durduramıyoruz.

V. Kaybolan İnsanlık

Pınarların soğuk suyunu hatırlıyorum.
Daha sevdalarımızı kaybetmemiştik o zaman.
Babamız vardı,
emanet gibi sakladığı merhametiyle.
Anamız vardı,
bizi karşılıksız seven büyük kalbiyle.
Dostlarımız vardı,
ellerimizden tutan,
gönlümüze huzur veren.

Ve o günlerde,
insanlar insanları kesmiyordu.
Sokaklar insan yemiordu.
Gökyüzü bu kadar ağır değildi.

Sonra bilinmez bir zaman başladı,
acı yılları.
Ve biz—
görünmeden kaybolduk kendi içimizde.

VI. Çağın Karanlık Aynası

Bir gün geldi
ve insanlık vazgeçti kendinden.
Biz de insanlıktan.
O kadar büyük bir sessizlik çöktü ki üzerimize,
bağıramadık.
Kimse duymadı bizi.

Çağın karanlık aynasında
kendimize baktığımızda,
tanıyamadık yüzümüzü.
Çünkü biz,
sevdalarımızdan çok önce
kendimizden vazgeçmiştik.

Ve işte o gün anladık:
En büyük yok oluş,
insanın kendi içindeki kıyamettir.

VII. Vazgeçişin Büyük Yazgısı

Böylece destanımız yazıldı;
kahramanı biz,
yenilgisi yine biz olan.

Sevdalarımızdan vazgeçtik;
çünkü zaman ezerken
yeniden sevmeye fırsat bırakmadı.

Vazgeçilmişti insanlık;
biz de gözümüzün önünde
yavaşça sönen ışığını izledik.
Ve hiçbir şey yapamadık.

Sonunda geriye kalan tek cümle oldu:

“Sevdalarımızdan vazgeçtik.”

Ve bu,
bizim çağımızın kara yazgısı,
bizim destanımız oldu.

Hamdi Bağcı

Yargısını İnsan Kendisi Yapmamalıdır

Şiir okuyor o ara
Ne güzel şiir
Yargısını insan kendisi yapmamalıdır
Diye mırıldanıyor bir anda

Nasıl kötü gelsin ki bir insana yaptığı
Kötü gelmez insanın kendisine konuşması, kokması
Neticede sevgili dostum,
Yargısını insan kendisi yapmamalıdır

Yargıcı değil ki insan kendisinin
Niye yargılamalı zaten insan yaptıkları
Ve ettiklerinin
İyi demese de insana başkaları
Dostum aldırmamalı
Okumaya devam
Ve
Yargısını insan kendisi yapmamalıdır

Hamdi Bağcı

Yaşamak

Geldi yine hülyalarım,
Dağlara götürdü beni.
Dünyadan uzak, kendime yakın,
Yaşamak zor dedi biri.

Hani dağları vardı memleketin,
Çiçeklerle dolu düzlükleri..
Bir ev kurardık, kalırdık orda,
Meğer anlatmak bile zormuş seni.

Elimizde değilmiş dünya, sevda kuşu uçarmış,
Savaşlardan, kavgadan huzur bize varmazmış.
Sandım ki sevdam gerçek, meğer hepsi yalanmış;
Bu gönül dağlara gider,
Dağlar bile bize kalmazmış...

Soğuk suyundan içmeyi,
O balları tatmayı isterdim.
Bir Temmuz gölgesinde
Dağlarda yaşamayı beklerdim.

Bir çeşme başı vardı,
Güneş bile yakmazdı bizi.
Bir bardak çay dünyaya bedeldi,
O günler sadece bir rüya imiş.

Elimizde değilmiş dünya, sevda kuşu uçarmış,
Savaşlardan, kavgadan huzur bize varmazmış.
Sandım ki sevdam gerçek, meğer hepsi yalanmış;
Bu gönül dağlara gider,
Dağlar bile bize kalmazmış...

Dünya sürgün yeri derler,
Eskir insan yaşarken.
Kimse kimseye dost değil,
Düşman gibi bakar herkesten.

Kafka'nın böceğiyiz sanki
Kentlerin soğuk taşında;
Hayaller pazar yeri, kirlenmiş
Ağlamak zor sonunda...

Dağlarda kurduğum bütün düşler
Bir ömrüme azmış,
Ben sandım ki sevda gerçek,
Meğer bir kuşmuş, uçup gitmiş,
Gerçek bu heyhat;
Zaman dediğin bir yalanmış...

Hamdi Bağcı

Yorgundum

Ben yorgundum
Ama saatler de yorgundu
Peki, saatleri ne yormuştu

Yağmur yağmıştı şehre
Yağmur sonrası kaldırımlarda karıncaların telaşı
Yuvalarını mı kaybetmişti karıncalar?
Sanki şehre aidiyet sorunu yaşıyorlar
Yabancılaşmışlardı kaldırımlara
Bir yağmur sonrası karıncalar

Ve belki insanlar hiç görmeyecekti
Bu koşuşturmaları
Ben yorgundum

Peki, saatleri kim yormuştu
Bir anlamsız çözülmöz düğümdü sanki
Karıncaları insanların hiç anlamayacak olması
Yorgundum...

Hamdi Bağcı

Yorgunluk

Yorgunluk...
burukluğun adı budur belki de
yazacaklarımdan
konuşacaklarımdan
ve de
yaşayacaklarımdan vazgeçmek

Suskunluk...
ağlayamamanın adı budur belki de
düşünmekten
gölmekten
Mescidi Aksa'dan
insanlıktan vazgeçmek

Yıkıntı...
zamanın adı budur belki de
kısırlaşmak
miskinleşmek
nere çıkarsa çıksın yollar
ve kaybedeceğini bilmek
sakince...

Hamdi Bağcı

Zaman

Zaman
Bugün yine bir şeyi öğrendim dünyada
Her öğrendiğimi bir kez daha
Öğrenmek zorundaymışım
Yediğim her tokadın bir benzerini zaman
Farklı farklı ellerle yine vuracakmış bana

Hep su akar der şair oysa bulur bir bendini
Bir deniz olur derya olur eskitir kendini

Ama zaman öylemi heyhat
Hiç durmaz akar akar akar akar

Ve geçerken tıkr tıkr kulaklarımızda
Yüreğimizi yakar ha yakar

Eskitir benliğimizi, yüzümüzü, elimizi
Kaybeder bir başka gelenle her birimizi

Neticesi bir sızıdır içimizde kalan
Ha dokundun ha dokunmadın

Gün olur sen olacaksın yalan olan
Ah ne hicranlı bir savruluş bu
Senden olmayan bir kayboluş bu

Hamdi Bağcı

Zamana Haykırış

1-

Yenildiğim zamanlar vardır
Konuştuğum ve düşündüğüm
Gördüğüm lakin anlayamadığım
Yenildiğim zamanlar vardır.

2-

Ruhumda bir yenilgi görüyorum
Kendinden geçmiş bir ritimdir
Başımdaki beynimdeki kargaşa
Bir yol arıyorum bir sevgi
Melankolik bir yalnızlık
Maveradan bir ses duyuyorum
Ağlıyorum
Ağlıyorum
Ağlıyorum...

3-

Suskunlar meclisi oy gönlüm
Demirden nikap takmışlar yüzüne dünyanın
Göremiyorum
Yol bitmiş, artık uçurumdur
Baktığım ufuk karşımda
Durduğum mihraptan gidemiyorum...

4-

Ve Eylül
Ruhumun bir başka dalgalandığı mevsim
Sonbahar
Sarı yapraklar
Kızıl sevdalar
Ruhumun hüzne daldığı mevsim...

5-

Zor zamanlardı
kapıda savaş
insanlarda acı vardı
Körleşmişti
göremiyordu sivruluşunu
ve çanlar artık
Kan için
yıkım için
Ölüm için çalıyordu

6-

Ve gitmek istiyorum
terk etmek kendimi bile
şehri
insanları
sevda gibi güzel gülleri
bırakıp gitmek
terk etmek kendimi bile...

7-

Ama o da ne?
Vakti geçti aşkın
artık yaşın kırk beştir
yol uzunsa da fark etmez
sararan yapraklarındır senin

Hüzünlü yolculuğunda
erken geçen zamanın
berhava bir melankolisi
savrulan rüyalarındır senin

8-

Ve ondan sonra yazdım bu şiiri
Şiirin ve zamanın içdiş edilişine
Suskun ve kararsız
Tanıklık etmemden hemen sonradır
o zaman
Ve pes ettim artık söylemiyorum
doğruları
Anladım artık değiştiremeyeceğim
dünyayı...

10-

Solgun bir yaprağı andırıyor
Denizlerde dalgalar
Yağmur bile kırgın
dökülüyor toprağa...

11-

Ama yine de sen sus
şimdi konuşma değil
suskun bir çığlık olma vakti
ve sesleri az duyuyor
neden bilmiyorum
İnsanlar...

13-

Yorgunuz
Selam vermek ya da almak
Zor geliyor bize
Anladık aslında zamanın esiri
kaybolmuşluğa mahkum
güneşe küskün
gönülden Vurgunuz

14-

Söyleyecek söz yok
Duvarlar örülmüş yalnızlığına insanın
içimizde kıyamet

kıyımızda ruhsuz suratlar
Derin bir kuyu sanki dünya...

15-
Bir kırgınlık hali bendeki
Bahardan mı yoksa
uzatmalı kıştan mıdır bilinmez
Belki de dünyanın kendisidir beni kıran
çiledir sanki yaşamak
günden güne çekilmez...

Tamam bitti
artık susma vakti...

Hamdi Bağcı